

Меган МакДоналд

В идавництво С тарого Л ева

Джуді
Муді

Джуди
Муди

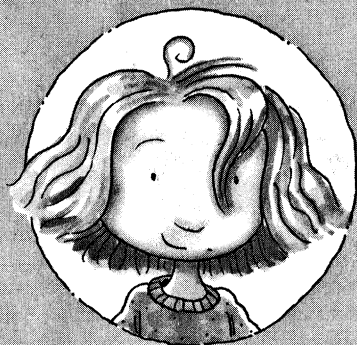

Samvydav
ОЦИФРОВАНО

2021

Меган МакДоналд

Джуді Муді

Ілюстрації
Пітера Рейнолдса

З англійської переклала
Наталія Ясіновська

В идавництво С тарого Л ева

Львів – 2015

УДК 82-3-93
ББК 84(7СПО)
М15

Text © 2000 Megan McDonald
Illustrations © 2000 Peter H. Reynolds

Published by arrangement with
Walker Books Limited, London SE11 5HJ.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted, broadcast or stored in an information retrieval system in any form or by any means, graphic, electronic or mechanical, including photocopying, taping and recording, without prior written permission from the publisher.

Меґан МакДоналд

М15 Джуді Муді [Текст] : повість / Меґан МакДоналд; пер. з англ. Наталії Ясіновської. – Львів : Видавництво Старого Лева, 2015. – 144 с.

ISBN 978-617-679-109-6

На вас чекає знайомство з кумедною дівчинкою на ім'я Джуді Муді, у якої частенько змінюється настрій. Він буває хороший, поганий, передшкільний, шкільний – який завгодно. А ще у неї є молодший братик Стінк, найкращий друг Рокі та «заклятий» друг Френк Перл. Вони потрапляють у різноманітні пригоди, вчаться тішитись маленьким і великим радощам. А головне – вони неодмінно подарують усім читачам усмішку!

УДК 82-3-93
ББК 84(7СПО)

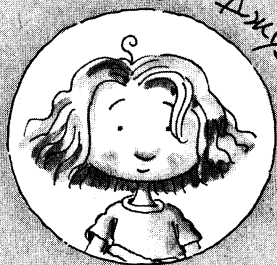
© Меґан МакДоналд, англійський текст, 2000
© Пітер Рейнолдс, ілюстрації, 2000
© Наталія Ясіновська,
український переклад, 2015
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2015

ISBN 978-617-679-109-6 (укр.)
ISBN 978-0-7636-4850-3 (англ.)

Усі права застережено.

Моїм сестрам Сюзан,
Деборі, Мішель, Меліссі
М. М.

Моїй доньці Сарі
та її коту Твінклсу
П. Р.

Джуді

Зміст:

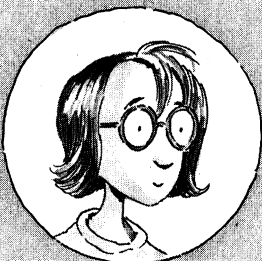

Тато

Поганий настрій 9

Грррррр 17

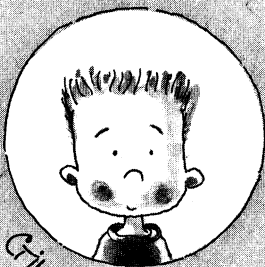
Дві голови краще,
ніж одна 28

Мама

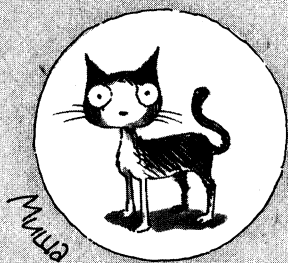
Моя улюблена
домашня тварина 42

Моя смердюча
улюблениця 54

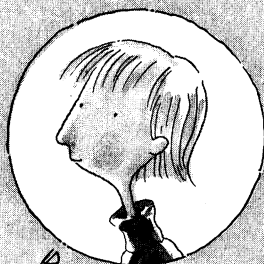

Сіме

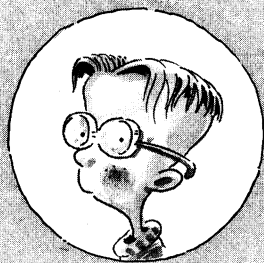
Лікар Джуді Муді ...	60
Ж. Д. Клуб	70
Найгірша подія	82
Точно найгірша подія	97
Найсмішніша подія	102
Колаж «Про мене» ...	116
Лейкопластир та морозиво	127

Миша

Рокі

Френк

Пан Тодд

Поганий настрій

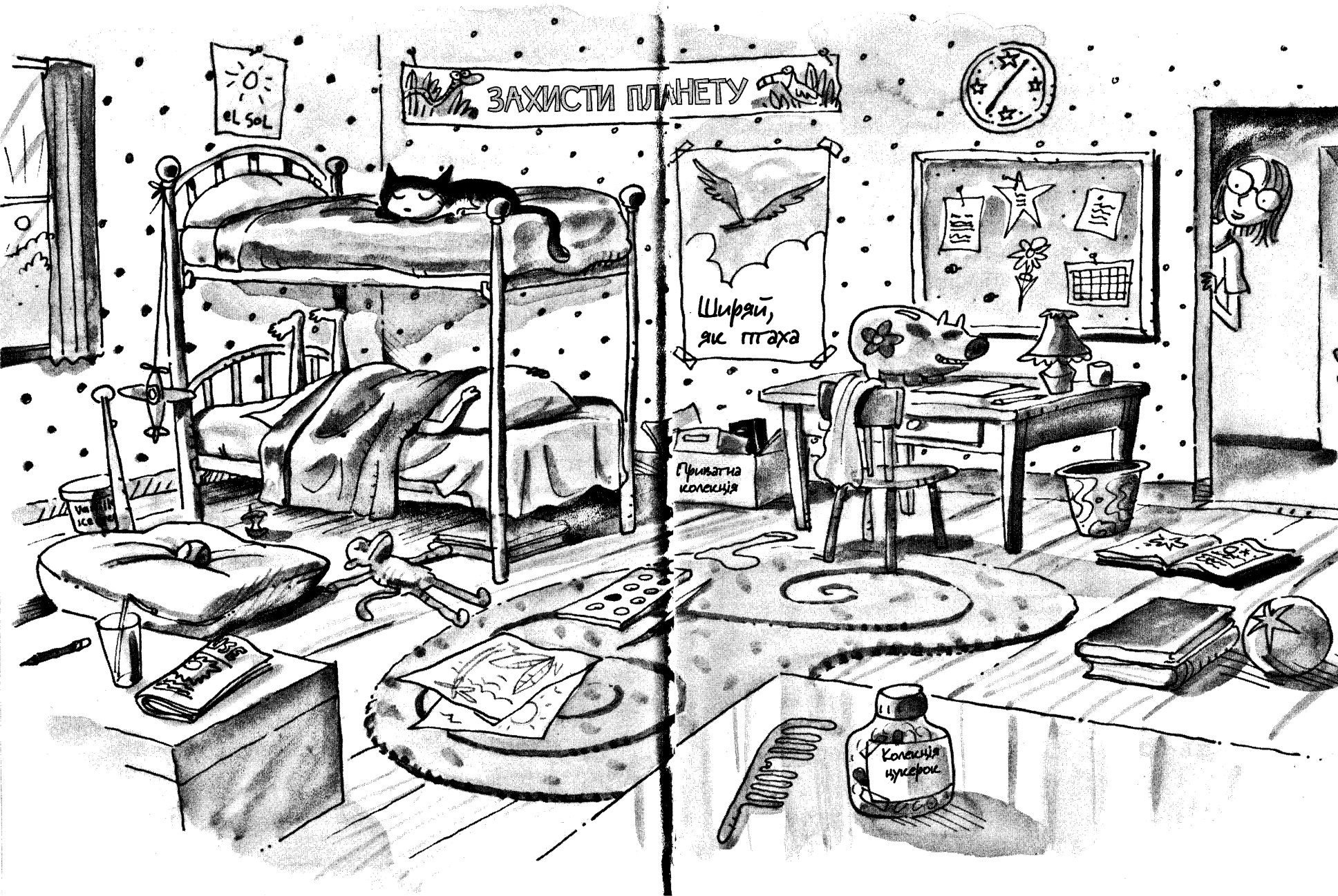
Джуді Муді не хотіла, щоб закінчувалося літо. Їй не подобалося щодня причісуватися. Їй не подобалося вчити правила правопису. І їй не хотілося сидіти поруч із Френком Перлом, який їсть клейстер.

Джуді Муді була не в гуморі.

Та ні – вона була в кепському гуморі. Гуморі злого обличчя. Навіть запах її нових «буркотливих» олівців із намальованими на них мармизками не міг підняти її з ліжка.

– Перший день школи! – проспівала мама. – Вставай і вдягайся.

Джуді Муді натягла на себе ковдру і накрила голову подушкою.

EL SOL

ЗАХИСТИ ПЛАНЕТУ

Ширай,
як птаха

Приватна
колекція

Календар

Колекція
цукерок

- Джуді? Ти мене чуєш?
- Гррр, – сказала Джуді.

Вона має звикати до нової парті і нового класу. На її новій парті не буде такої гарної наліпки з її іменем, як минулого року. Там був намальований броненосець. У новому класі не буде дикобраза Роджера.

І, з її удачею, вона знову сидітиме на першій парті, де пан Тодд бачитиме всі її спроби передати записку її найкращому другові – Рокі.

Мамина голова знову з'явилася у кімнаті Джуді:

- І не забудь причесатися, добре?

Одна з найгірших речей, пов'язаних із першим шкільним днем, – це те, що після літа всі вдягають футболки, на яких написано «Діснейленд» чи «Морський світ», чи «Джеймстаун: батьківщина Покахонтас». Джуді шукала у верхній шухляді комоду, у нижній шухляді і навіть у шухляді зі спідньою білизною. Та не могла знайти жодної футболки з написом.

Вона вдягла тигрячо-смугасті штани від піжами та однотонну футболку без напису.

– Вона вдягла піжаму! – сказав її брат, Стінк, коли Джуді спустилася зі своєї кімнати. – Ти не можеш одягнути піжаму до школи!

Стінк вважав, що він уже все знає, раз іде до другого класу. Джуді обпекла його одним зі своїх знаменитих пекучих поглядів.

– Джуді перевдягнеться після сніданку, – мовила мама.

– Я зробив яєчню. Вона схожа на сонечко – якраз для першого дня школи, – сказав тато. – Якщо хочеш – можеш посипати сухариками.

Яєчня Джуді зовсім не була схожа на сонечко – жовта серединка розтеклася. Джуді скинула своє желеподібне яйце на серветку, що лежала на колінах, а потім кинула під стіл Миші, їхній кішці.

– Літо скінчилося, а я так нікуди й не їздила, – поскаржилася Джуді.

– Ти їздила до бабусі Лоу, – заперечила мама.

– Але ж це поруч, у старій нудній Вірджинії. Я не їла хотдогів, не каталася на американських гірках, не бачила кита.

– Ти їздила на автівках, – зауважила мама.

– Дитячих. У торгово-розважальному комплексі, – відповіла Джуді.

– Ти ходила рибалити і з'їла акулу, – сказав тато.

– Вона з'їла акулу? – спитав Стінк.

– Я з'їла акулу? – запитала Джуді.

– Так, – відповів тато. – Пам'ятаєш рибу, яку ми купили, коли нічого не піймали?

– Я з'їла акулу! – зраділа Джуді Муді.

Джуді побігла у ванну і зняла футболку. Вона взяла товстий фломастер і намалювала акулу з велетенською пащекою і безліччю зубів. «Я З'ЇЛА АКУЛУ», – написала вона великими літерами.

Джуді побігла на автобус. Вона не чекала Стінка. Вона не чекала татових поцілунків чи маминих обіймів. Вона поспішала, щоб показати Рокі свою нову футболку з написом.

Джуді вже майже забула про свій поганий настрій, та побачила Рокі, який вправлявся у фокусах з картами на автобусній зупинці.

Він був вбраний у більшу на кілька розмірів біло-блакитну футболку з хитромудрими літерами і малюнком американських гірок.

– Тобі подобається моя нова футболка? – запитав Рокі. – Вона з луна-парку «Баш гарденс».

– Ні, – відрубала Джуді, хоча насправді їй дуже сподобалася футболка.

– А мені подобається твоя акула, – сказав Рокі.

Джуді промовчала, і тоді він запитав:

– Ти не в гуморі чи що?

– Чи що, – відповіла Джуді Муді.

Гррррррр

Коли Джуді Муді підходила до свого 3-«Г», там стояв її вчитель, пан Тодд, і за-прошував усіх до класу.

– Доброго ранку, Джуді!

– Доброго ранку, пане Код, – відказала Джуді і тихенько захихотіла.

– Клас, будь ласка, повісьте рюкзаки на гачки і покладіть сумочки з обідами на полицки, – сказав пан Тодд.

Джуді Муді оглянула клас.

– Чи є у вас дикобраз на ім'я Роджер? – запитала вона пана Тодда.

– Ні, але у нас є черепаха Таксон. Тобі подобаються черепахи?

Джуді любила черепах! Але вона вчасно спинила себе:

– Ні, я люблю жаб.

– Рокі, ти сидітимеш біля вікна, а ти, Джуді, – попереду праворуч, – повідомив пан Тодд.

– Я знаю це, – зауважила Джуді, прямуючи до першої парти.

Вона оглянула свій новий стіл. На ньому не було наліпки з її іменем і броненосцем.

Вгадайте, хто сидів через прохід від неї? Френк, який-ість-клейстер, Перл. Він зиркнув на Джуді, відтягнув назад великий палець настільки, що торкнувся свого зап'ястя. Джуді скрутила свого язика так, ніби на ньому лежав хотдог.

– Ти також любиш акул? – запитав Френк, передаючи Джуді маленький білий конвертик із її іменем.

З тих пір, як вони танцювали разом на якомусь святі у дитсадочку, цей хлопець ніяк не відчепиться від неї. У першому класі Френк Перл надіслав їй п'ять валентинок, у другому – пригощав кексиками на Хелловін, День

подяки і День Мартіна Лютера Кінга. Сьогодні, у перший день навчання у третьому класі, він дав їй запрошення на день народження. Джуді подивилася на дату в запрошенні – до його дня народження ще три тижні! Навіть справжня акула не злякала б його.

– Можна зазирнути під твою парту? – запитала Джуді.

Він посунувся, щоб їй було видно, – жодного сліду клейстеру.

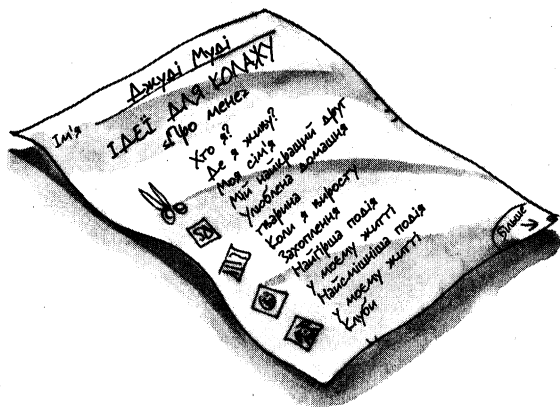
Пан Тодд повернувся обличчям до класу. На дошці великими літерами було написано: **ВЕЛЕТЕНСЬКА СИРНА ПІЦА.**

– Велетенська сирна піца – це на обід? – запитала Джуді.

– Це для словотвору, – пан Тодд підніс палець до губ, ніби це був секрет. – Ви побачите.

Потім він сказав:

– Так, третій клас! Слухайте мене! Ми спробуємо почати цей навчальний рік незвично. Замість того, щоб вставати і розповідати про себе, ви зробите колаж «Про мене». Усе про ВАС. Ви можете малювати, вирізати картинки чи фотографії і приклеювати речі, які розкажуть класові, що робить вас ВАМИ.

Колаж «Про мене»! Це зацікавило Джулі, та вона про це не сказала.

– Ми не мусимо малювати сімейне дерево, так? – запитала Джесіка Фінч.

– Я роздам вам список ідей-підказок, що можна розмістити на колажі, це, зокрема, і сім'я. Я також дам кожному течку, в яку ви складатимете речі, які хочете прилаштувати до колажу. Ми працюватимемо над цим до початку жовтня. Тож у кінці вересня кожен матиме шанс розповісти класу про себе.

Ідеї для колажу «Про мене»

Хто я?

Де я живу?

Моя сім'я

Мій найкращий друг

Улюблена домашня тварина

Коли я виросту

Захоплення

Найгірша подія у моєму житті

Найсмійніша подія у моєму житті

Клуби

На уроках мови та історії Джуді думала лише про одне – про себе. Джуді Муді, зірка її власного колажу «Про мене». Можливо, третій клас не такий уже й поганий.

– А тепер – час для орфографії.

– Бе, орфографія, – буркнула собі під носа Джуді, згадуючи свій поганий настрій.

– Бе, орфографія, – погодився Френк Перл.

Джуді уважніше придивилася до нього.

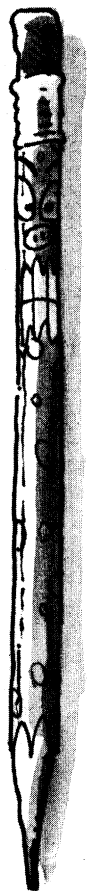
– Візьміть аркуш паперу і запишіть п'ять слів, захованих у написі на дошці, – ВЕЛЕТЕНСЬКА СИРНА ПЦА.

«Кльова орфографія, га?» – було в записці, яку Френк передав Джуді.

«Ні», – написала вона на долоні і помахала нею перед Френком.

Джуді взяла коробку новеньких «буркотливих» олівців, розмальованих скаженими мордочками. *«Буркотливі олівці – для абсолютно різних настроїв, – писалося на пакунку. – Чи ви колинебудь бачили олівець, який виглядає так, ніби вранці встав не з тієї ноги?»*

Чудово! Нові «буркотливі» олівці допомагали їй думати. Вона знайшла слова ЛІКАР,

ЛИЦАР, БАТА, заховані у написі пана Тодда. Та замість них написала: 1. НІ. 2. НІ. 3. НІ. 4. НІ. 5. НІ.

– Хто хоче прочитати класу свої п'ять слів? – запитав пан Тодд.

Джуді підняла руку.

– Джуді?

– НІ, НІ, НІ, НІ, НІ! – виголосила Джуді.

– Це одне слово. А треба ще чотири. Піди й напиши їх на дошці.

Джуді Муді не написала ЛІКАР, ЛИЦАР і БАТА. Замість цього написала ЛИС і ТІНЬ.

– А як щодо слова ЛИСТЯ? – запитав Рокі.

– У нас немає літери «Я», – відповів Френк Перл.

ВЕЛЕТ – написала Джуді.

– Ще одне слово, – нагадав пан Тодд.

ПІТ – написала Джуді.

– Чи можеш ти скласти речення з будь-яким із цих слів? – запитав пан Тодд.

– Лис побачив тінь велета і спітнів.

Увесь клас аж ліг від сміху. А Френк так сміявся, що й закашлявся.

– Ти сьогодні не в гуморі? – запитав пан Тодд.

– Грррр, – відповіла Джуді Муді.

– Це дуже недобре, – сказав пан Тодд. – А я якраз хотів запитати, хто хоче піти до секретарки і забрати піцу. Це сюрприз з нагоди початку нового навчального року.

– Піца? Піца! Справді? – клас збуджено гудів.

Джуді Муді хотіла піти по піцу. Вона хотіла відкрити коробку. Хотіла отримати маленький триногий пластмасовий столик, який притримував верхню частину коробки, щоб вона не приклеїлася до піци.

– Тож хто сьогодні хоче забрати піцу? – запитав пан Тодд.

– Я! – закричала Джуді.

– Я! Я! Я! Я! – хором кричав увесь клас, махаючи в повітрі руками, як вітряками.

Рокі мовчки підняв руку.

– Рокі, чи не принесеш ти нам піцу?

– Звісно, принесу! – відповів Рокі.

– Везунчик! – сказала Джуді.

Коли Рокі повернувся з піцою, клас затих. Усі жували малесенькі квадратики сирної піци і слухали, як пан Тодд читає оповідку про пса, який їв піцу з ковбасою.

Коли він закінчив читати, Джуді запитала:

– Пане Тодд, чи можу я подивитися на ваш маленький столик для піци?

– Ця штука таки схожа на мініатюрний столик. Хоча раніше я цього не помічав.

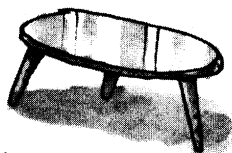
– Я колекціоную їх, – сказала Джуді.

Насправді вона не колекціонувала їх – поки що. Зате у неї були інші колекції: двадцять сім мертвих молей; купка шкірок, здертих із ран; дюжина хитромудрих зубочисток; сотня дизайнерських лейкопластирів (їй були потрібні кришечки коробочок); коробка з частинами тіла (від ляльок!), зокрема голови барбі, і чотири новенькі гумки, схожі на бейсбольні м'ячі.

– Ось що я тобі скажу, – почав пан Тодд. – Ця річ – твоя, якщо завтра прийдеш

у добромум гуморі. Як думаєш, ти можеш пристати на цю пропозицію?

– Так, пане Тодд! – вигукнула Джуді. – Так, так, так, так, ТАК!

столік для піци ↗

Дві голови краще,
ніж одна

Джуді вчила Мишу ходити на двох лапах, коли задзвонив телефон.

– Алло!

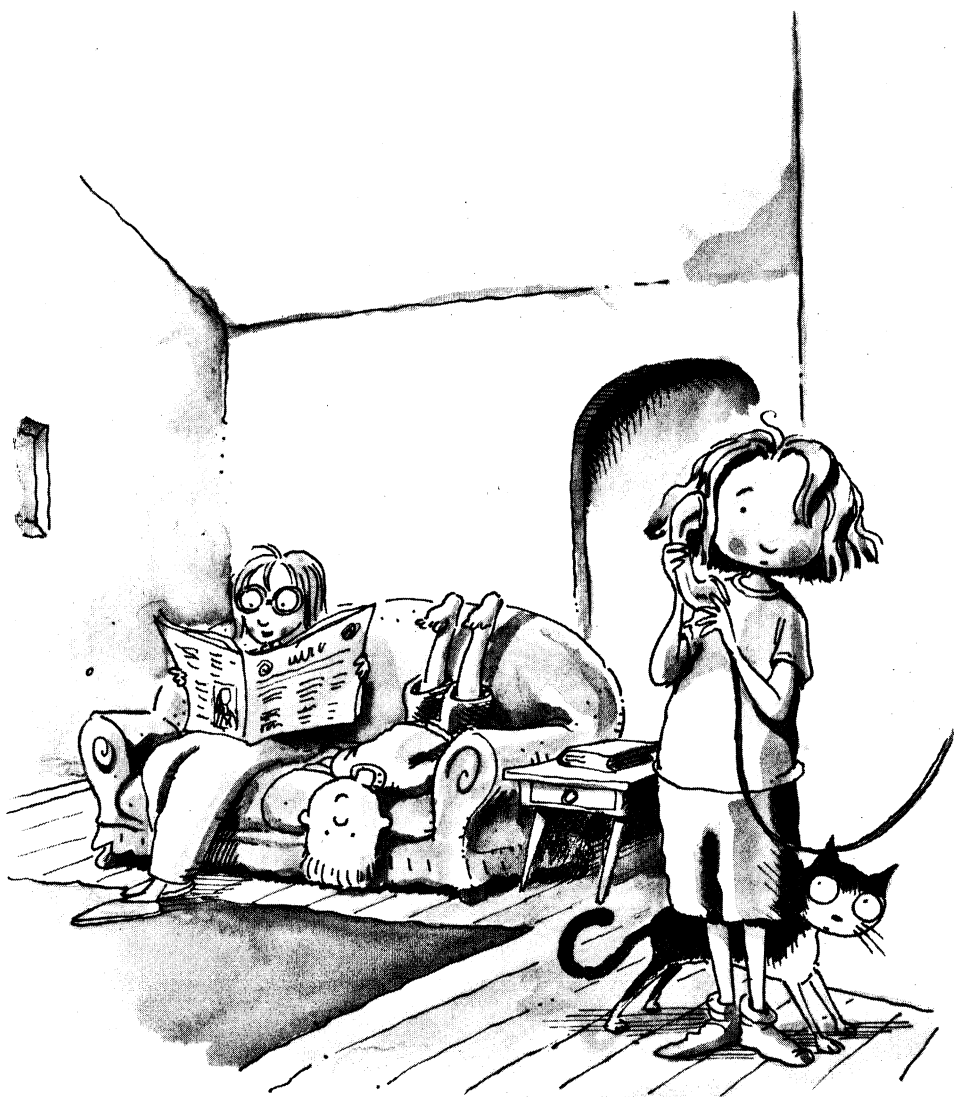
Усе, що вона почула, була тиша.

– Алло! – гукнула Джуді у слухавку.

– Привіт, Джуді! Тобі дозволили прийти до мене на день народження? – запитав голос.

Голос Френка Перла. Минуло лише два дні після того, як він вручив Джуді запрошення.

– Неправильний номер, – сказала Джуді й повісила слухавку. Вона махала новим

столиком для піци, причепленим на мотузок, перед самісіньким носом Миші.

Телефон задзвонив знову.

– Алло! Це дім Муді?

– Не зараз, Френку. Я проводжу важливий експеримент.

– Добре. Па-па.

Телефон задзвонив втретє.

– Експеримент ще не завершений! – гарикнула Джуді в слухавку.

– Який експеримент? – запитав Рокі.

– Не переймайся, – відповіла Джуді.

– Пішли до «Віка», – запропонував Рокі. – Я хочу підшукати щось для колажу «Про мене».

«Вік» – це невеликий магазин, розташований нижче по вулиці, де є скляні кулі з різноманітними сюрпризами на зразок тату, що змиваються, чарівних фокусів, браслетів, цукерок та інших дрібничок.

– Зараз спитаю, – відказала Джуді.

– Мамо, можна я піду до «Віка» з Рокі?

– Звісно, – відповіла мама.

– Звісно! – повідомила Джуді, кидаючи Миші столик для піци.

– Я також іду, – сказав Стінк.

– Ні, не йдеш, – заперечила Джуді.

– Ви з Рокі можете взяти його з собою, – сказала мама, кинувши на Джуді кам'яний погляд.

– Але ж він не знає, як треба переходити через Китай та Японію! – обурилася Джуді.

Лише вони з Рокі знали, що перший «лежачий поліцейський» означав початок Китаю, а другий – Японії.

– Я впевнена, що ви можете навчити його, – відказала мама.

– Навчи мене, – попросив Стінк.

– Зустрінемося біля люка, – сказала Джуді в слухавку.

Люк лежав якраз посередині між будинками Джуді та Рокі. Влітку вони виміряли відстань, розмотуючи мотузок з велетенського клубка.

Джуді вибігла з будинку. Стінк побіг слідом за нею.

У Рокі був долар. У Джуді був долар. У Стінка – шість центів.

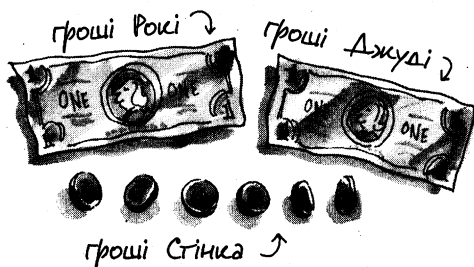
– Якщо ми складемо наші гроші до купи, зможемо купити вісім кульок з сюрпризами, – сказав Рокі.

– Дві голови краще, ніж одна, – засміялася Джуді. – Ти згоден?

Вона витягла з кишені доларову купюру і перевернула її боком із зображенням Джорджа Вашингтона, першого президента Америки.

– У мене є шість голів, – повідомив Стінк, показуючи свої центи.

– Це тому, що ти – монстр! Зрозумів?

Джуді та Рокі розсміялися.

У Стінка не було грошей навіть на одну кульку з сюрпризом.

– Ви не подумайте з'їсти вісім цукерок, – сказав Стінк. – Я можу допомогти вам з'їсти, як мінімум, дві.

– Нам потрібні не цукерки, а призи, – відповіла Джуді.

– Вісім четвертаків дають нам вісім шансів виграти чарівний фокус, – сказав Рокі. – Мені потрібен новий фокус, щоб причепити його на колаж «Про мене».

– Гей, чекайте! – скрикнула Джуді. – Я тільки-но пригадала, що мій долар потрібен мені, щоб купити лейкопластир.

– Лейкопластир – занудство, – сказав Стінк. – Окрім того, ти вже маєш десять мільйонів. Тато казав, що у нас уже більше лейкопластирів, ніж у Червоному Хресті.

– Але ж я хочу стати лікарем, – відповіла Джуді. – Як Елізабет Блеквел, перша жінка-лікар! Вона започаткувала свою власну лікарню. І вона знала, як оперувати і складати до купи різні частини тіла.

– Частини тіла. Бе! – вигукнув Стінк.

– Ти збирала кришечки коробочок з-під лейкопластиру все літо. – сказав Рокі. – Я думаю, назбиралося досить, щоб відіслати й отримати ту ляльку, яку можна лікувати.

– Я вже відіслала. Ще у липні. І все ще чекаю на ляльку. Але тепер мені потрібен мікроскоп. Через нього можна дивитися на кров чи шкірки з ранок, чи ще щось таке.

Стінк запитав:

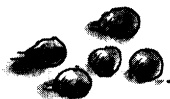
– Коли ми дійдемо до Китаю?

– Ми все ще на вулиці Джефферсона, Стінку, – відповів йому Рокі.

– Давайте шукати камінці, поки ми не дійдемо до Китаю, – запропонував Стінк.

– А потім подивимося, хто знайшов найкращий, – відгукнувся Рокі.

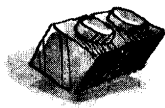
Усі троє стали уважно дивитися під ноги. Поки йшли, Джуді знайшла рожеву гальку (аж п'ять штук!) і шматок газетної шпальти з передбаченням «Гроші йдуть до тебе». Рокі знайшов блакитну детальку від лего і камінець з діркою посередині – камінець удачі!

5 рожевих
камінців

передбачення

деталька
від лего

камінець
удачі

– Я знайшов чорний діамант! – вигукнув Стінк.

– Це всього лише вуглинка, – сказала Джуді.

– Це всього лише скло, – заявив Рокі.

– Чекайте! – гукнула Джуді, поглянувши на Рокі. – Я думаю, це метеорит! Чи не так, Рокі?

– Так, – підтвердив Рокі. – Напевне.

– Звідки ви знаєте? – запитав Стінк.

– На ньому є заглибинки, – відповіла Джуді.

– Як він тут опинився? – спитав Стінк.

– Упав з неба, – відповіла Джуді.

– Справді? – здивувався Стінк.

– Справді, – запевнив його Рокі.

– У журналі «Космічне сміття» писалося, що найбільша дірка після падіння метеорита лишилася в Арізоні.

– А наш учитель минулого року розповідав, як метеорит упав на собаку в Єгипті. Без жартів, – сказала Джуді братові. – Ти щасливчик! Метеоритам – мільйони років!

– У «Космічному смітті» писали, що метеорити запліжені зовні і мають блискучі вкраплення всередині, – повідомив Рокі.

– Є лише один спосіб перевірити, чи це справді шматок метеорита, – сказала Джуді.

Вона роззирнулася у пошуках великого каменя. Потім щосили вдарила по Стінковій знахідці, розтрощивши метеорит на дрібні скалки.

– Ти розтрощила його! – скрикнув Стінк.
– Глянь, здається, я бачу іскорку, – сказав Рокі.

– Стінку, ти знайшов метеорит, усе правильно, – підсумувала Джуді.

– Це більше не метеорит! – кричав Стінк крізь сльози.

– Давай подивимося на це з іншого боку, Стінку, – сказала Джуді. – Тепер у тебе є щось краще, ніж метеорит.

– Що може бути краще за метеорит? – запитав Стінк.

– Багато-пребагато метеоритного пилу.

Джуді та Рокі аж покотилися зі сміху.

– Я йду додому, – сказав Стінк крізь сльози.

Він згрібав залишки розтрощеного каменя і наповнював свої кишені грязюкою.

Джуді та Рокі сміялися решту дороги до Китаю, задкували до Японії і стрибали до «Віка» на одній нозі, махаючи головами.

У магазині вони склали до купи свої голови з Джорджем Вашингтоном і купили

маленьку коробочку лейкопластирів, окрім того, у них ще лишилося досить грошей, щоб кожен отримав по кульці з сюрпризом. У жодній кульці не було чарівного фокуса для колажу Рокі. Не було навіть троля, малюсінького коміксу чи тату.

– Можливо, я причеплю порожню кульку до мого колажу, – сказав Рокі. – Ти збираєшся приклеїти кілька лейкопластирів на свій?

– Слухай, гарна ідея! – відповіла Джуді.

– Лишилося ще п'ять центів, – сказав Рокі.

Тож вони купили жуйку-кульку і приберегли її для Стінка.

Коли вони підійшли до подвір'я Джуді, до них підбіг Стінк. Його кишені дзвеніли монетами. На сходах перед вхідними дверима рядочком стояли коричневі паперові пакетики.

– Знаєте що? – вигукнув Стінк. – Я заробив три долари! Одразу як повернувся додому.

– Не може бути! – скрикнула Джуді.

– Покажи, – сказав Рокі.

Стінк витягнув гроші з кишені. Рокі нарахував дванадцять монеток по двадцять п'ять центів.

– А що у пакетах? – запитала Джуді.

– Усі люди нашої країни хочуть мати це.

– Ну добре, так що ж ти продаєш? – запитав Рокі.

– Метеоритний пил, – відповів Стінк.

Моя улюблена домашня тварина

Це був вихідний день. Джуді розглядала речі для колажу «Про мене», розкладені на столі в їдальні.

– Нам потрібна нова домашня тварина, – сповістила Джуді батьків.

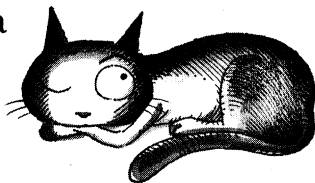
– Нова тварина? А що не так з Мишею? – запитала мама.

Миша розплющила одне око.

– Мені треба вибрати **МОЮ УЛЮБЛЕНУ ДОМАШНЮ ТВАРИНУ**. Як я можу обрати улюблену, якщо маю лише одну?

– Вибери Мишу, – сказала мама.

– Миша вже така стара і всього боїться. Вона вміє лише муркотіти.

– Ти НЕ хочеш завести собаку, я сподіваюся? – долучився до розмови тато.

Миша зістрибнула зі стільця і потягнулася.

– Миші це точно не сподобається, – відповіла Джуді.

– Як щодо золотої рибки? – запитав Стінк.

Миша потерлася об ногу Джуді.

– Миші це занадто сподобається, – сказала вона. – Я б хотіла двопалого лінивця.

– Гарна ідея, – вигукнув Стінк.

– Вони охайні, – відказала Джуді.

Вона показала Стінкові фотографію в її журналі про рослини та тварин тропічних лісів.

– Бачиш? Вони висять догори ногами цілий день. Навіть сплять догори ногами.

– І ти вже догори ногами, – гмикнув Стінк.

- А що вони їдять? – запитав тато.
- Тут написано, що вони їдять мурашок-листорізів та кумок з червоним черевом, це такі маленькі жабки, – прочитала Джуді.
- Годувати їх буде легко, – сказав Стінк.

– Знаєш, що я тобі скажу, – почав тато, – збираймося у зоомагазин. Я не обіцяю, що ми купимо лінивця, але там завжди можна знайти щось цікавеньке. Можливо, поїздка навіть допоможе мені розгадати кросворд: там є риба з дев'яти букв, що починається на «М».

– Поїдемо всі разом, – запропонувала мама.

У зоомагазині «Хутро та ікла» Джуді бачила змій та папуг, раків-самітників та гупі. Вона навіть побачила слово з дев'яти літер, яке починається на «М», – молінезія.

– Чи є у вас двопалі лінивці? – запитала вона продавчиню.

– На жаль, усіх продали, – відповіла та.

– А як щодо тритона чи черепахи? – запитав тато.

– Ти вже бачила хом'ячків? – спитала мама.

– Не переймайтеся, – відповіла Джуді. – У них тут немає нічого з тропічних лісів.

– А може, у них є жуки-смердючки? – припустив Стінк.

– Одного досить, – сказала Джуді, поглянувши на Стінка.

Вони взяли іграшкову мишу-верескунку для Миші. Коли йшли платити за неї, Джуді побачила на касовому апараті зелену рослину з зубами.

– Що це? – запитала вона у продавчині.

– Венерина мухоловка, – відповіла жінка. – Це не тварина, але вона коштує недорого, і за нею легко доглядати. Бачиш ці нарости, що схожі на рот із зубами? Кожен закривається, як пастка чи як ляда в погребі. Рослина їсть комах, таких як мухи чи мурашки. Ти також можеш годувати її кульками сирого фаршу.

– Грандіозно! – вигукнула Джуді.

– Кльово, – погодився Стінк.

– Гарна ідея, – сказала мама.

– Продано! – підсумував тато.

Джуді поставила нову домашню улюбленицю на свій стіл, де їй було досить сонця. Миша спостерігала за господинею з-під ліжка, розплющивши одне око.

– Я вже не можу дочекатися завтра, щоб показати мою нову улюбленицю в школі, – сказала Джуді Стінкові. – Вона схожа на рідкісну рослину з тропічних лісів.

– Справді? – запитав Стінк.

– Будь певен, – відповіла Джуді. – Лиш подумай. Можливо, у цих смішних зелених зубах містяться речовини, з яких можна робити ліки. Коли я стану лікарем, буду досліджувати такі рослини і шукати ліки від усіляких бридких хвороб.

– Як ти хочеш назвати мухоловку? – запитав Стінк.

– Ще не знаю, – відказала Джуді.

– Ти можеш назвати її Жуколов, раз вона любить жуків.

– Ні, – сказала Джуді.

Вона полила свою нову улюбленицю, додала в ґрунт добрива. Коли Стінк пішов, заспівала мухоловці пісеньку: «Я знаю стару пані, що проковтнула муху...» Вона співала доти, доки стара пані не проковтнула коня.

Джуді все ще не могла придумати гарне ім'я. Румпельштільцхен? Задовге. Штука? Можливо.

– Стінку! – покликала Джуді. – Принеси мені муху.

– Як я можу піймати муху? – запитав Стінк.

– Лише одну муху. Я дам тобі десять центів.

Стінк побіг до дивана, який стояв біля вікна, і повернувся з мухою.

– Прекрасно! Це ж дохла муха!

– Через хвилину вона все одно була б дохлою.

Джуді поклала мертву муху на кінчик лінійки і вкинула її в один із ротів рослини. За мить стулки пастки обхопили муху. Усе відбувалося саме так, як і розповідала продавчиня зоомагазину.

– Грандіозно! – вигукнула Джуді.

– Вхопила і з'їла! – виголосив Стінк, прицмокуючи, щоб показати, як саме це діялося.

– Піди принеси мурашу. Але цього разу живу.

Стінк хотів ще раз побачити, як їстиме венерина мухоловка, тому швиденько приніс сестрі мурашу.

– Вхопила і з'їла! – сказали Джуді зі Стінком, коли закрилася ще одна пастка.

– Подвійно грандіозно! – вигукнула Джуді. – Стінку, піди піймай павука чи щось таке.

– Я стомився ловити комах, – сказав Стінк.

– Тоді піди й спитай маму чи тата, чи є у нас сирий фарш.

Стінк насупився.

– Будь ласка, ну будь ласочка! Я тобі віддячу морозивом зі смаком жуйки з «Верескливої Мімі», – просила Джуді.

Стінк не ворухнувся.

– Цього разу я дозволю тобі погодувати мухоловку.

Стінк побіг на кухню і повернувся з кулею сирого фаршу. Він вкинув чималий шматок у відкриту пастку.

– Це забагато! – закричала Джуді, та було вже занадто пізно.

Рот обхопив м'ясо, м'ясний сік просочувався поміж зубами. За мить стебло зігнулося і повалилося на землю.

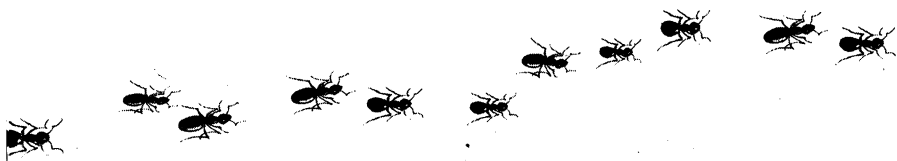
– Ти вбив її! У тебе проблеми, Стінку! Мамо! Тату! – покликала Джуді.

Вона розповіла батькам, що трапилося.

– Стінк убив мою венерину мухоловку!

– Я не хотів цього, – виправдовувався Стінк. – Пастка захряснулася дуже швидко!

– Рослинка не загинула. Вона перетравлює їжу, – сказав тато.

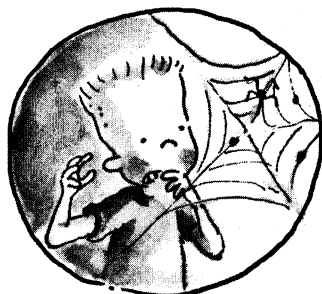
Ось одна...

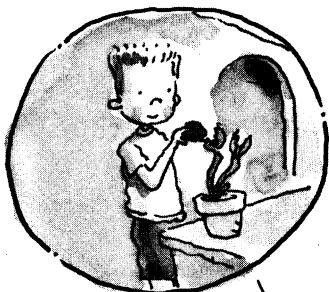
...страшная красуля!

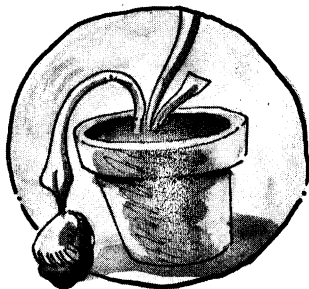
Гей, мурашко, мурашко!

Мізаццо!

Вхотила і з'їла!

Бє!

– Може, щелепи й розімкнуться до завтрашнього ранку, – додала мама.

– Може, вона всього лише спить чи щось таке, – приєднався й Стінк.

– Чи щось таке, – буркнула Джуді.

Моя смердюча улюблениця

Завтрашній ранок настав. Щелепи все ще були зімкнені. Джуді спробувала подразнити мухоловку мурахою.

— Дивися, що в мене є, — сказала вона солодким голосочком, ніби звертаючись до маленької дитинки. — Ти ж любиш мурашок — чи не так?

Та щелепи не розійшлися ні на міліметр. Рослина навіть не поворухнулася.

Джуді зовсім засмутилася. Вона обережно поклала рослину на дно свого рюкзака. Вона все одно візьме її до школи, разом зі смердючим фаршем.

В автобусі Джуді показала Рокі свою нову домашню улюбленицю.

– Я не могла дочекатися миті, коли покажу всім, як вона їсть. Та тепер вона навіть не ворухиться. І неприємно пахне.

– Сім-сім, відкрийся! – Рокі пригадав чарівні слова. Нічого не трапилося.

– Може, як автобус підстрибуватиме, мухоловка відкриється? – припустив Рокі.

– Може, – сказала Джуді.

Та навіть підгоцування автобуса не змусило її улюбленицю розкритися.

– Якщо ця штука помре, не лишається нікого, крім Миші, на роль моєї улюбленої тваринки, – мовила Джуді.

Найперше, що сказав пан Тодд, коли пролунав дзвінок:

– Добре, дітки, витягайте ваші течки для колажу «Про мене». Я приніс старі журнали, і наступні півгодини ви можете вирізати картинки для ваших колажів. У вас попереду ще три тижні, та я хочу подивитися, як просувається ваша робота.

Її тека для колажу «Про мене»! Джуді так переймалася своєю новою улюбленицею, що забула принести течку до школи.

Джуді Муді кинула оком на Френкову теку. Він вирізав картинки з макаронами (улюблена їжа?), мурахами (улюблена тварина?) і черевиками. Черевики? Найкращий друг Френка Перла – пара черевиків?

Джуді зазирнула у розстебнутий рюкзак під партою. Щелепи все ще були ступлені. Тепер весь її рюкзак просмердівся. Джуді відірвала трубочку від пакетика з соком і штрикнула венерину мухоловку. Невдача. Вона ніколи не відкриється до того часу, коли можна буде показати її класу.

– Ну як? – запитав Френк.

– Що – як?

– Ти збираєшся прийти?

– Куди?

– На мій день народження. Наступної суботи. Прийдуть усі хлопці з нашого класу, а також Едріан і Сенді з паралельного.

Джуді Муді це не цікавило, навіть якби прийшов сам президент. Вона понюхала рюкзак. Він смердів, як скунс!

– Що у твоєму рюкзаку? – запитав Френк.

– Тебе це не стосується, – буркнула Джуді.

– Смердить, як дохлий тунець, – сказав Френк Перл.

Джуді сподівалася, що венерина мухоловка оживе і вкусить Френка ще до наступного його дня народження.

До неї підійшов пан Тодд:

– Джуді, ти ще не вирізала жодної картинки. Ти принесла свою теку?

– Так, принесла... тобто... вона була... добре... ні, – відказала Джуді. – Учора в мене з'явилася нова домашня улюблениця.

– Тільки не кажи мені, – почав пан Тодд, – що твоя нова тварина з'їла теку для колажу «Про мене».

– Та ні. Але вона з'їла дохлу муху і живу мураху, а потім – великий шматок...

– Наступного разу постарайся не забути принести течку до школи, Джуді. І будь ласка, це всіх стосується, тримайте домашні завдання подалі від тварин!

– Моя нова улюблениця не тварина, пане Тодд, – сказала Джуді. – І вона не їсть домашніх завдань. Тільки комах і сирий фарш.

Вона витягла венерину мухоловку з рюкзака. Джуді не вірила своїм очам! Стебло

більше не було похилене! Пастка була широко відкрита і, здавалося, хотіла їсти.

– Це моя нова улюблениця, – повідомила Джуді. – Її звати Щелепи!

Лікар Джуді Муді

Нарешті! На думку Джуді, краще за покупку Щелеп може бути лише велика коричнева коробка з написом «Лікареві Джуді Муді». Вона була в гуморі оперувати.

– Можна, я відкрию її? – запитав Стінк, з'явившись із шафи, де була його фортеця.

– Що тут написано? – замість відповіді запитала Джуді, показуючи на ім'я на коробці.

– «Лікареві Джуді Муді», – прочитав Стінк.

– Саме так! – сказала Джуді Муді. – Я збирала всі ці кришечки від коробочок з пластирем.

– Я приніс тобі кілька від шкільної медсестри! – обурився Стінк.

– Добре, можеш принести ножиці.

Стінк подав їй ножиці. Джуді розрізала скотч і відхилила коричневі стулки коробки. Миша зачепила лапою липку стрічку і стала нею гратися. Стінк намагався першим зазирнути в коробку.

– Стінку! Операція триває!

Джуді відкинула вбік обгортковий папір і витягла ляльку-пацієнта.

Нарешті! Джуді тримала ляльку на колінах і гладила її шовковисте волосся. Вона зав'язала блакитно-білий лікарняний халат на маленькі акуратні бантики. На руці ляльки був лікарняний браслет.

– Її звати Майя-Краще-Почувайя, – прочитала Джуді.

– А що вона робить? – запитав Стінк.

– Тут написано: якщо крутнути перемикач у неї на тім'ячку – вона захворіє. А якщо ще раз прокрутити – видужає. Зрозумів?

Джуді прокручувала перемикач на голові ляльки, аж доки не з'явилося нове обличчя.

– У неї кір! – вигукнув Стінк.

– А коли ти її обіймаєш – вона говорить.

Джуді обійняла ляльку.

– У мене кір, – сказала Майя-Краще-Почувайя.

Джуді крутила перемикач, поки не з'явилося інакше обличчя. Тоді вона знову обійняла ляльку.

– У мене вітрянка, – сказала Майя-Краще-Почувайя.

– Кльово, – сказав Стінк. – Хвора лялька. З трьома головами.

Джуді ще раз крутнула перемикач і обійняла ляльку.

– Уже краще, – повідомила Майя.

– Можна я зроблю її хворою, а потім – здоровою? – запитав Стінк.

– Ні, – відповіла Джуді. – Я лікар.

Джуді відкрила свою лікарську валізку.

– Нарешті у мене є на кому тренуватися, – сказала вона.

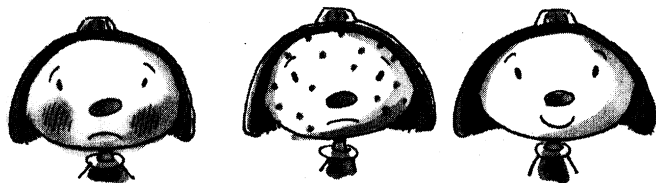
– Ти весь час тренуєшся на мені, – обурено відгукнувся на її слова Стінк.

– Нарешті у мене є хтось, хто не скаржиться.

– Ти б також скаржилася, якби була вся забинтована. Чому завжди ти – Елізабет Блеквел, перша жінка-лікар, а не я?

– На це є одна-єдина причина: ти хлопець.

– Можна я забинтую їй руку? – запитав Стінк.

– Ні, – відповіла Джуді.

Вона саме роздивлялася, що робиться у Майїному вусі.

– А можна я змішаю трохи крові з твоєї лікарської валізки?

– Тссс, я слухаю, – вона притиснула стетоскоп до Майї. Потім – до грудей Стінка.

– Гм...

– Що? – запитав Стінк. – Що ти чуєш?

- Серцебиття. Це означає тільки одне.
- Що?
- Ти живий!
- А можна, я послухаю серцебиття?
- Добре, добре. Тільки спочатку принеси мені склянку води, щоб було у чому розмішати кров.
- Сама принеси.
- Не торкайся нічого, доки я не повернуся. Навіть не дихай.

Тільки-но Джуді вийшла з кімнати, Стінк став крутити перемикач на голові ляльки. Кір. Він ще раз крутнув. Вітрянка. Кір. Вітрянка. Кір. Вітрянка. Стінк крутив перемикач знову і знову, вперед і назад, усе швидше й швидше.

- Ой, – сказав Стінк.
- Що? – запитала Джуді, котра якраз повернулася зі склянкою води.
- Їй заклинило голову, – відповів Стінк.
- Джуді забрала в нього ляльку.
- У мене вітрянка, – повідомила Майя.
- Джуді спробувала перекрутити перемикач. Та його таки заклинило. Він не

прокручувався, незалежно від того, як сильно Джуді крутила, смикала і тиснула.

– У мене вітрянка, – казала Майя знову і знову.

– Її голову заклинило на вітрянці! – простогнала Джуді.

– Це не моя вина, – сказав Стінк.

– Твоя! Тепер вона ніколи не видужає!

Джуді помацала Майї пульс. Послухала Майїне серце. Приклала руку до лоба, щоб визначити, чи є температура.

– Це мій перший пацієнт, і у неї буде вітрянка решту її життя!

Джуді віднесла ляльку мамі. Та мама не змогла прокрутити перемикач навіть з допомогою свого найкращого ножа для відкривання консервів. Джуді віднесла ляльку татові. Але тато не зміг прокрутити ляльці голову, хоча пречудово прокручує кришку на банці з соусом до спагеті.

– Що ти збираєшся робити? – запитав тато.

– У мене є лише одна ідея...

– Зробити їй укол? – запитала мама.

– Ні, – відповіла Джуді. – Лейкопластир!

– Кльово, – відгукнувся Стінк.

Стінк і Джуді наклеювали кольорові, прикрашені різноманітними малюнками, смужки пластиру на обличчя Майї-Краще-Почувайї – по одній на кожную бульбашку висипки. Потім вони поналіплювали лейкопластир по всьому її тілу. Там були пластирі з динозаврами, рідкісними тваринами, спортивними автівками, русалками і навіть такі, що світяться у темряві.

– Ну що ж, тепер вона не буде чухати висипку, – втішилася лікар Джуді Муді.

– Я радий, що ви надали їй допомогу, – сказав тато.

Джуді востаннє спробувала повернути ляльці голову. Вона не тиснула і не смикала. Дуже повільно, дуже обережно прокрутила перемикач. Майїна голова обернулася, і знову з'явилося її обличчя без висипки.

– Явилікувала її! – закричала втішена Джуді.

Вона обійняла свою ляльку.

– Уже краще, – повідомила Майя-Краще-Почувайя.

– Як нова, – сказали мама й тато.

– Я неймовірно рада, що у неї більше немає висипки, – сказала Джуді. – Я б і за мільйон років не назбирала досить коробочок з-під пластирів, щоб отримати іншу таку ляльку!

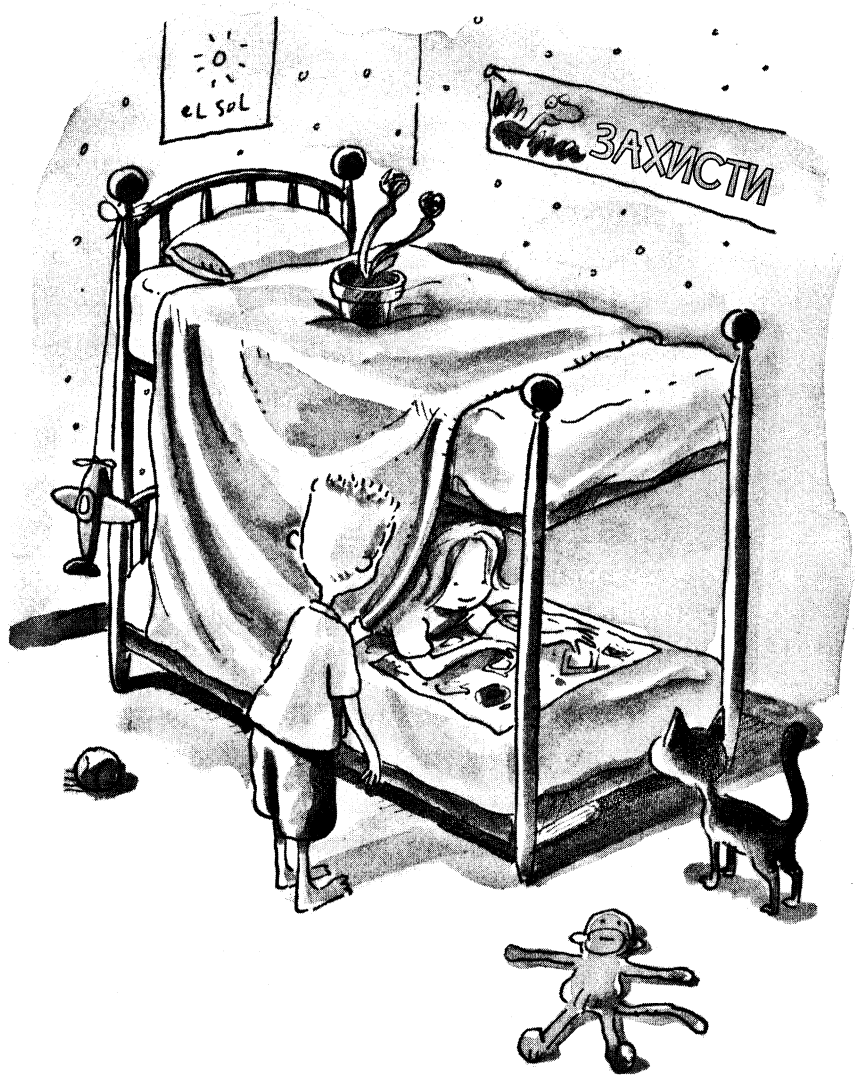
Ж. Д. Клуб

– Думаю, дощ ітиме сорок днів і сорок ночей, – сказав Стінк.

Джуді звісила ковдри з другого поверху ліжка, щоб зробити укриття тропічних лісів на першому. Коли вона закінчила, поставила горщик зі Щелепами на вершечок ліжка, щоб рослинка була ніби в джунглях.

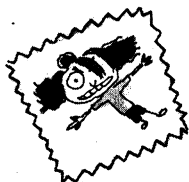
Кому потрібен двопалий лінивець? Джуді залізла під укриття і розклала на нижньому поверсі ліжка вирізки та малюнки для колажу. Миша полізла за нею.

– Не лишай шерсті на моєму колажі, – попередила її Джуді.

Стінк запхав голову поміж ковдр.

– А хто це з розпатланим волоссям? – запитав він, показуючи на малюнок.

– Це я не в гуморі, у перший день школи.

– А де я? Хіба не треба розповідати про братиків?

– Ти хотів сказати – нитиків? – запитала Джуді.

Вона приклеїла трохи грязюки у лівий нижній куток колажу.

– Я – грязюка? – запитав Стінк.

Джуді розсміялася.

– Це за те, що ти продавав метеоритний пил, – відповіла вона.

– Що це за краплина? Кров?

– Червоний. МІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КОЛІР.

– А це лейкопластир з павутиною? – запитав Стінк. – Де ти взяла клей з блискітками? Можна я прийду до тебе і прикрашу ним свої кажанячі крила?

Її маленький братик, фанат кажанів, стає схожим на звичайного Френка Перла.

– Тут немає місця. Я не жартую. А в мене лише два тижні, щоб закінчити колаж.

Джуді вирізала зображення Майї з реклами, надрукованої у дівчачому журналі, і приклеїла його у лікарський куточок, поруч із портретом Елізабет Блеквел, скопійованим із енциклопедії.

Потім ще раз глянула на список ідей пана Тодда.

Клуби.

«Я не належу до жодного клубу, – подумала Джуді. – Цей пункт доведеться пропустити».

Захоплення.

Найголовнішим її захопленням було колекціонування. Але ж вона не могла приклеїти на колаж шкірку, здерту з ранки, чи голову барбі. Тож вона прикріпила липкою стрічкою столик для піци зі своєї найновішої колекції – той самий, який подарував їй пан Тодд.

Найгірша подія у моєму житті.

Джуді нічого не спадало на думку. Можливо, найгірше просто ще не трапилося.

Найсмійшніша подія у моєму житті.

«Коли якось вночі я постукала у стіну Стінкової кімнати і налякала його», – згадала Джуді. Але як вона могла це використати у колажі?

Джуді зовсім заплуталася у своїх думках щодо колажу, коли дощ нарешті вщух. Вона подзвонила Рокі.

– Зустрічаємося в п'ятій біля люка.

Рокі вдягнув футболку з удавом. Джуді вдягнула футболку з удавом.

– Таке саме! – вигукнули Джуді та Рокі.

– Дай п'ять, – вони так ляскали долонями, коли робили щось однаково.

Джуді та Рокі стояли на люці.

– Як думаєш, що там, під вулицею?

– Сотні й тисячі черв'яків, – відповіла Джуді.

– Давай знайдемо кілька і викинемо тут, – запропонував Рокі.

– Занадто гидко, – відказала Джуді.

– Ми можемо пошукати веселку в калюжах, – припустив Рокі.

– Занадто складно, – заперечила Джуді.

– Слухай, – вигукнув Рокі. – Я чую жаб.
Ми можемо ловити жаб!

Рокі побіг додому по відро. Коли він повернувся, вони погналися за жабою і накрили її відром.

– Є! – сказала Джуді, взявши жабу в руки. – На дотик вона м'яка і пухирчаста. Прохолодна, але не слизька.

Раптом Джуді відчула щось тепле і вогке на своїй долоні.

– Бе! – скрикнула Джуді. – Жаба надзюррила на мене!

Вона шпурнула жабу назад у відро.

– Можливо, то усього лише краплини дощу, – припустив Рокі.

– Та невже? Тепер ти візьми її.

Рокі взяв жабу. Він тримав її на долоні. На дотик вона була м'яка і пухирчаста, а також прохолодна, але в той же час не слизька.

Рокі відчув щось тепле і вогке на своїй долоні.

– Бе, – скрикнув він. – Ця жаба тільки що надзюррила на мене!

Він шпурнув жабу назад у відро.

– А я що казала? – запитала Джуді. – Не можу повірити, що з нами обома трапилось те саме!

– Таке саме! – вигукнув Рокі. – Дай п'ять! Тепер ми ніби члени якогось клубу. Секретного клубу, про існування якого знаємо лише ми двоє.

– І тепер у нас є клуб, який ми можемо вказати на колажі «Про мене», – втішилася Джуді.

– А як ми назвемо його? – запитав Рокі.

– Клуб жаб'ячих дзюркунців!

– Грандіозно! – вигукнув Рокі. – Ми можемо написати Ж. Д. Клуб на наших колажах. Решта вважатиме, що це Клуб жуків-довгоносиків.

– Чудово! – відгукнулася Джуді.

– Гей, ви двоє, а що ви тут робите? – запитав Стінк, біжучи тротуаром у завеликих чоботях.

– Нічого, – відповіла Джуді, витираючи руки об штани.

– Ні, чого, – заперечив Стінк. – Я бачу по твоїх бровах-гусеницях.

– Яких гусеницях?

– Твої брови перетворюються на пухнастих гусениць, якщо ти не хочеш мені про щось розповідати.

Джуді Муді раніше не знала, що її брови часом схожі на гусінь.

– Ага, і ця гусінь кусюча! – попередила Джуді.

– Ми заснували клуб, – сказав Рокі.

– Секретний клуб, – швиденько додала Джуді.

– Я люблю секрети, – сказав Стінк. – Я хочу бути у вашому клубі.

– Ти не можеш просто бути в клубі, – повідомила Джуді. – З тобою щось має трапитися.

– Я хочу, щоб зі мною це трапилося.

– Ні, ти не хочеш, – заперечила Джуді.

– Це бридко, – додав Рокі.

– Що саме? – запитав Стінк.

– Забудь, – відмахнулася Джуді.

– Ти маєш взяти в руки жабу, – сказав Рокі Стінкові.

– Це такий трюк, чи не так? – запитав Стінк. – Потримати стару, слизьку, пухирчасту жабу?

– Саме так, – відповіла Джуді.
Стінк витяг із відра жабу.

– Гей, на дотик вона... цікава. Як солоний огірок. Я ніколи до цього не тримав жаб, – сказав Стінк. – Тепер я можу бути членом клубу?

– Ні, – відказала Джуді.

– Я не можу повірити, що вона не слизька, – сказав Стінк.

– Трохи почекай, – попросила Джуді.

– У мене не з'явиться бородавка чи щось таке, правда ж?

– Ти відчуваєш щось? – запитав Рокі.

– Ні, – відказав Стінк.

– Ну добре, – мовила Джуді. – Клади жабу назад у відро. Ти не можеш бути членом клубу.

Стінк заплакав.

– Але ж я тримав жабу і хочу бути в клубі.

– Не плач, – заспокоювала його Джуді. – Повір мені, Стінку, ти не хочеш бути в цьому клубі.

Раптом очі Стінка стали великі-превеликі. На його долоні було щось тепле і вогке. Джуді Муді та Рокі засміялися.

– Тепер я член клубу? – з надією запитав Стінк.

– Так! Так! Так! – закричали Джуді та Рокі. – Клубу жаб'ячих дзюркунців!

– Ура! – закричав Стінк. – Я у Клубі жаб'ячих дзюркунців!

Найгірша подія

Н-день. Найгірший день. Найогидніший день. Субота. День народження Френка, який-ість-клейстер, Перла.

«Краще б я сама з'їла десять баночок клейстеру, ніж іти на ту вечірку», – думала Джуді.

Цілих три тижні вона ховала власноруч передане Френком Перлом запрошення все-редині коробки з «твістером», де мама з татом (які ненавидять «твістер») НІКОЛИ його не знайшли б.

Та саме сьогодні, коли мала відбутися вечірка, це сталося. Тато дізнався.

Вона, Джуді Муді, усього лиш попросила тата поїхати з нею в «Хутро та ікла», щоб купити їжу для жаби. Вона саме роздивлялася набір зі справжньою жаб'ячою ікрою, де на коробці було написано: *«Спостерігай, як пуголовки перетворюються на жаб! Як зменшуються хвости і видовжуються лапки!»* Джуді сподівалася вмовити тата купити його для неї, коли в неї ледь не врізався інший набір. Його тримала Френкова мама.

– Джуді! – вигукнула вона. – Який збіг! Здається, у нас із тобою виникла та сама ідея щодо подарунка Френкові. Я подумала, що йому сподобається спостерігати, як пуголовок перетворюється на жабу. Я збиралася купити йому такий самий набір!

– Гм... Я не... Я хочу сказати: ви збиралися?

– Френк дуже хоче, щоб ти прийшла на його день народження.

– День народження? – тато нашорошив вуха. – Чий день народження?

– Френка! – відповіла його мама. – Я – пані Перл, Френкова мама.

– Приємно познайомитися, – сказав тато.

– Мені також, – відказала пані Перл. – Джуді, побачимося після обіду. До зустрічі!

Пані Перл поклала набір із пуголовками назад на полицю.

– Френк ОБОЖНЮЄ рептилій, – сказала вона.

«Амфібій», – подумала Джуді.

– Джуді, чому ж ти не сказала, що тобі треба прийти сюди, щоб купити подарунок

друзові? Чи я знав про те, що ти сьогодні маєш іти на вечірку?

– Ні.

У машині Джуді намагалася переконати тата, що на дні народження буде купа дітей, які зчинятимуть неймовірний галас і називатимуть одне одного усілякими смердючими тваринами.

– Тобі буде весело.

– Ти знаєш, Френк Перл їсть клейстер.

– Але ж ти вже придбала набір з пуголовками, – зауважив тато.

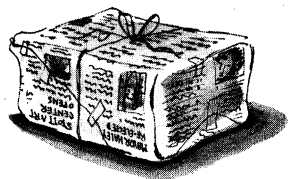
– Взагалі-то я сподівалася, що ти купиш його для мене.

– Але ж пані Перл відклала набір, коли побачила такий самий у тебе. Джуді, принаймні піди і вручи подарунок.

– То його треба ще й запакувати? – запитала Джуді.

Глянувши на тата, вона зрозуміла відповідь.

Джуді Муді запакувала занадто-гарний-як-для-поїдача-клейстеру подарунок у нудну

газету (не комікси). Френк запросив Джуді на другу годину, та вона сказала мамі з татом, що вечірка не розпочнеться раніше четвертої, тож їй треба було відбути лише останні жахливі хвилини.

Уся сім'я поїхала на машині до будинку Перлів. Навіть Жабун, якого Стінк тримав у стаканчику з-під йогурту. Джуді взяла абияк запакований подарунок і відчула, як стрімко погіршується її настрій. Ну чому Рокі мусив їхати до бабусі саме СЬОГОДНІ?

– Вона плаче! – доповів батькам Стінк.

– Ні! – відповіла Джуді, кинувши на брата спопеляючий погляд.

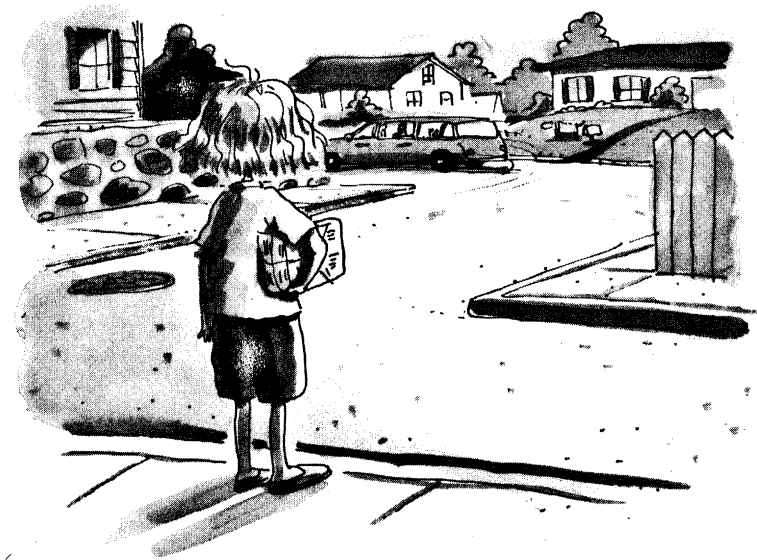
– Чекайте тут! – сказала вона, коли машина під'їхала до будинку Перлів.

– Іди, Джуді! Веселої тобі забави! – сказав тато. – Ми повернемося по тебе за півгодини. Найпізніше – через сорок хвилин.

– Ми тільки з'їздимо у супермаркет, – сказала мама.

З таким самим успіхом вони б могли поїхати у Нову Зеландію.

Двері відчинила пані Перл.

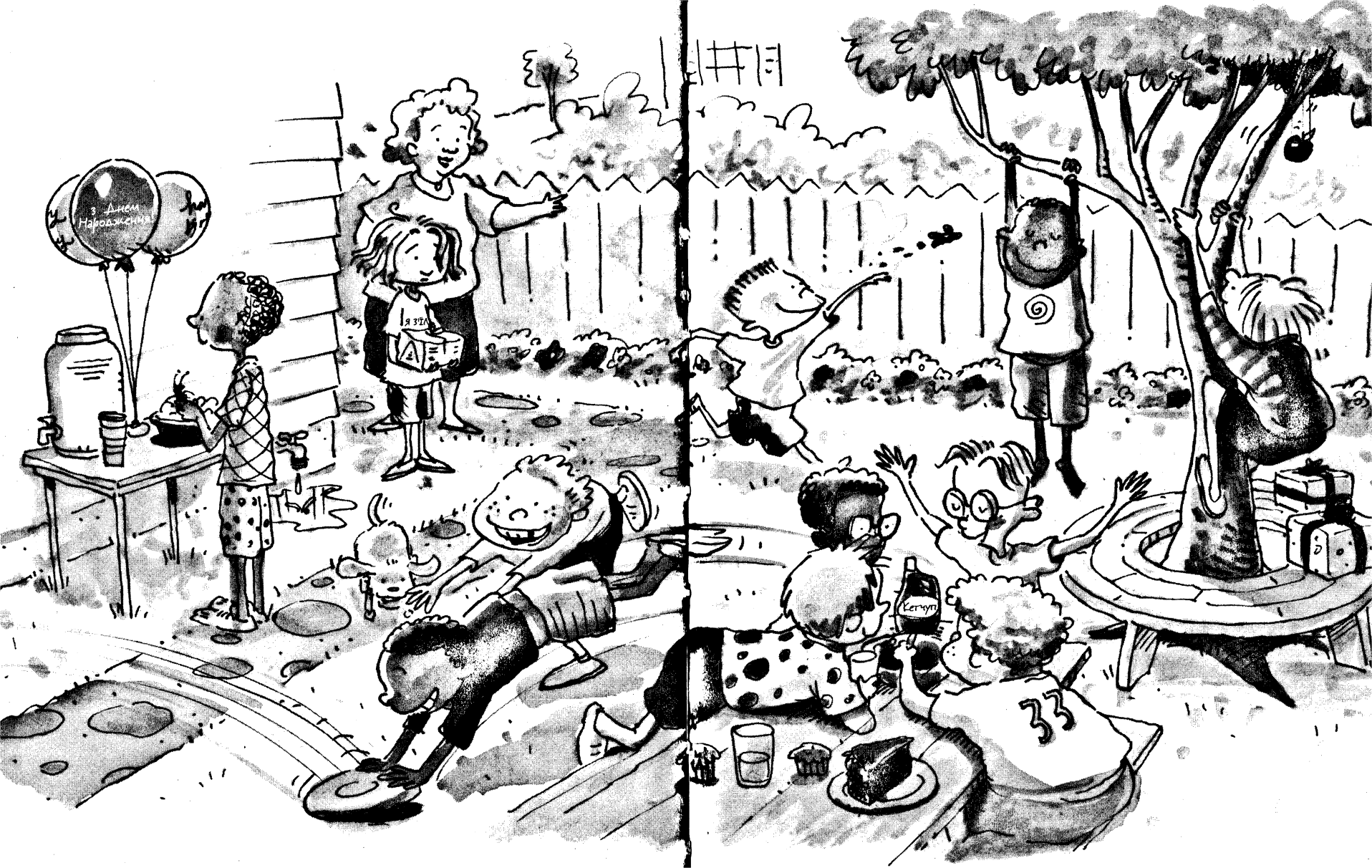

– Джуді! А ми вирішили, що ти передумала. Заходь!

– Фрееенку! Джуді прийшла! – пані Перл гукала кудись надвір.

Джуді оглянула двір. Скрізь були самі лише хлопці. Хлопці, які кидалися замороженими комахами; хлопці, які перемазували кетчупом шоколадний пиріг, і хлопці, які обсипали коника-стрибунця борошном.

– А де решта гостей? – запитала Джуді.

з Днем
Народження

1

Левин

33

2

3

– Усі тут, люба. А Френкову сестричку Меггі ми відвели до друзів. Прийшли всі хлопці з вашого класу, а також Едріан та Сенді з паралельного.

Едріан був хлопчиком. Так само й Сенді. Френк Перл піддурив її: дівчата з паралельного класу виявилися хлопцями! Вона, Джуді Муді, була єдиною дівчинкою. Самотньою. На Френковій вечірці усі-хлопці-крім-неї!

Джуді хотілося залізити на мотузку, на якій трималася гойдалка, і верещати, як мавпа у джунглях. Та замість того вона запитала:

– А де у вас ванна?

Джуді вирішила лишитися у ванні Перлів назавжди. Або принаймні до того часу, як батьки повернуться з Нової Зеландії. Френкова вечірка лише-хлопці-крім-неї була для Джуді **НАЙГІРШОЮ ПОДІЄЮ В ЇЇ ЖИТТІ.**

Джуді подумала, чим би їй зайнятися. Зняла ковпачок з олівця для очей і домалювала кілька нових зубів на її дещо збляклій футболці з акулою. Грандіозно!

Тук-тук.

– Джуді! Ти тут?

Джуді швиденько пустила воду, щоб пані Перл подумала, що вона миє руки.

– Хвилинку! – гукнула вона. Вода забризкала її і намочила футболку. Нові гострі зуби акули розпливлися і потекли.

Джуді відчинила двері. Пані Перл сказала:

– Френк хотів розпакувати твій подарунок, та ми ніяк не могли тебе знайти.

Коли Джуді вийшла у двір, Бред звернув увагу на її мокру акулу:

– Хлопці! Дивіться! Це акула! З її рота капає чорна кров!

– Прикольно!

– Вау!

– Як ти зробила це?

– Талант, – відповіла Джуді. – І вода.

– Вода! Бризкатися! – Бред взяв склянку з водою і вилив її на Адама. Мітчел – на Ділана. Френк вилив воду собі через плече і засміявся.

Пані Перл засвистіла, це був сигнал для припинення бризкання.

– Ділане! Бреде! Вапі батьки прийшли. Не забудьте забрати свої призи.

Коли хлопці підходили до дверей, пані Перл давала кожному райдугу-пружинку. Та коли черга дійшла до Джуді, пружинок більше не лишилося.

– Мабуть, я неправильно порахувала, – бідкалася пані Перл.

– Або Бред узяв дві, – припустив Френк.

– Слухай, Джуді, я хотіла купити на подарунки гостям такі набори, та їх було недостатньо.

Пані Перл вручила їй невеличку колекцію каменів та мінералів у прозорій пластиковій коробці. Крихітні аметист і нефрит. Навіть бурштин з павутинкою тріщин.

– Дякую, пані Перл! – вигукнула Джуді, і цього разу вона була щира. – Я обожаю колекціонувати всілякі речі, зокрема і камені. Якось мій брат Стінк вирішив, що знайшов справжній метеорит!

– Френк також колекціонер, – сказала пані Перл. – Усі хлопці пішли. Френку, може, ти

запросиш Джуді до себе у кімнату і покажеш їй свої колекції, поки вона чекає на батьків?

– Гайда нагору! Хто останній – той пацюк! – гукнув Френк.

«Можливо, він колекціонує баночки з-під клейстеру, – думала Джуді, піднімаючись сходами. – Можливо, це його опівнічна перекуска».

Полички у Френковій кімнаті були заставлені банками з-під кави і дитячого харчування. Кожна була наповнена шматочками мармуру, гумками чи ще чимось. Джуді не могла не запитати:

– Чи є у тебе гумки, схожі на бейсбольні м'ячі?

– Аж десять! – відповів Френк. – Я отримав їх БЕЗКОШТОВНО, коли до бібліотеки приходили гравці команди «Оріолз».

– Справді? Я також! – Джуді усміхнулася. Вона майже сказала «Таке саме!», та вчасно зупинилася.

– Я приклеїв одну гумку на колаж «Про мене», біля улюбленого жука-ковалика,

у частині «Захоплення» – ну, ти знаєш, це колекціонування.

– Це і моє захоплення теж, – сказала Джуді.

У нього також було дві точилки для олівців – дзвіночок і мозок – і крихітна книжка-мультик із «Віка». Френк Перл показав їй свою п'ятицентову колекційну монету, яку дістав із замкненої на ключ свинки-скарбнички.

– Це ще не колекція, бо монета лише одна.

– Це нормально, – відказала Джуді.

У Френка також була просто вбивча колекція коміксів. А ще – колекція мініатюрного мила з назвами модних готелів на обгортках.

Джуді зовсім забула про те, що вона хотіла додому.

– Що це? – запитала вона.

– Непентес. Ця рослина ловить комах. Вони думають, що цей глечик – квітка, і сідають на нього. Потім вони провалюються у трубу, і рослина їсть їх.

– Грандіозно! – вигукнула Джуді. – А у мене є венерина мухоловка, яку я назвала Щелепами.

– Я знаю, – сказав Френк. – Було весело, коли ти принесла її до школи після того, як вона з'їла фарш і просмерділа тобі весь рюкзак.

– Френку! Джуді! Муді тут!

– Мабуть, мені треба йти, – сказала Френкові Джуді.

– Добре. Дякую за набір з пуголівками, – відповів Френк, перекручуючи лапку жуку-ковалику зі своєї колекції.

– Слухай, а ти справді їси клейстер? – запитала Джуді.

– Я пробував його лише раз, бо побився об заклад, що з'їм.

– Грандіозно! – вигукнула Джуді.

Точно найгірша подія

Починався нестерпний для Джуді день. День, коли її смердючий братик, який продавав метеоритний пил, разом із класом їхав у Вашингтон оглядати Білий дім!

Виявилось, що мама з татом також їдуть!

А вона, Джуді Муді, мусить лишатися вдома і закінчувати колаж «Про мене». На ньому все ще лишалося кілька незаповнених плям.

— Мабуть, мій мозок десь протікає, — сказала Джуді батькам. — Я ніяк не можу придумати ще одну цікаву річ для колажу.

Джуді опустилася на диван у вітальні, як здута кулька.

– Цікаві речі могли б зі мною трапитися у Вашингтоні, – пробурчала вона.

– Сонечко, ти ж знаєш, що ця поїздка – для другокласників, – нагадала мама.

– Грррр! – усе, що сказала Джуді.

– Можливо, ми повернемося пізно, – сказав тато. – Ти можеш піти після школи до Рокі. Закінчите разом свої колажі.

– Вам буде весело, – підхопила мама. – Окрім того, ти ж ідеш на шкільне зібрання з нагоди Тижня чищення зубів?

Як вона могла забути про це? Ще одна причина бути набурмосеною. Стінк прогулюватиметься президентським палацом, а їй тиснутимуть руку пан Зуб та пані Щітка.

Стінк зайшов у вітальню, замотаний у скатертину з білими та червоними смужками. Здавалося, що він тільки-но з пікніка.

– Що це? – запитала Джуді.

– Це костюм для мого проекту «Ти і прапор!» Я – американський прапор.

– Стінку, передбачалося, що ти розповідатимеш про те, що прапор означає для тебе, а не будеш прапором.

– Для мене це означає, що я і є прапор.

– А що це в тебе на голові?

– Капелюх. Бачиш, кожна зірка – це окремий штат, як і на прапорі. Тут усі сорок вісім.

– Знаєш що? У Сполучених Штатах – п'ятдесят штатів, Стінку.

– Ні. Я рахував. Я викреслював їх на карті.

– Порахуй ще раз, – сказала Джуді. – Можливо, ти забув Гаваї та Аляску.

– Ти думаєш, президент помітить?

– Стінку, звісно, президент помітить.

– Добре, добре. Я приклею ще дві.

– Кожен другокласник пише вірш про прапор чи малює малюнок «Ти і прапор». А мій брат – людина-прапор.

– А що не так?

– Ти схожий на вкриту блискітками мумію і ходиш, як банан. Це все.

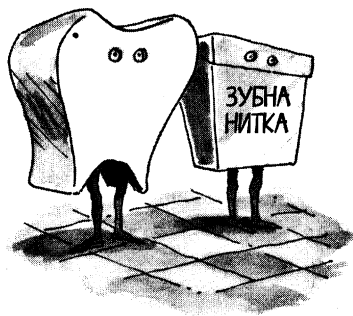
– Я побачу кімнату, де все зроблено з золота. Навіть штори та покривала. Хізер

Стронґ казала, що лампи у Білому домі з діамантів!

– Хізер Стронґ бреше.

Не було вибору. Джуді мусила переробити свій колаж. День народження Френка більше не був **НАЙГІРШОЮ ПОДІЄЮ ЇЇ ЖИТТЯ**. Френк Перл їв клейстер, бо бився об заклад! І він дав їй баночку з-під дитячого харчування з шістьма мурахами і мухою для Щелеп.

Не побачити президента своєї власної країни – безумовно, це було **НАЙГІРШОЮ ПОДІЄЮ У ЇЇ ЖИТТІ**. Уся її сім'я, навіть її брат, людина-прапор, їхала у Вашингтон, у той час як вона, Джуді Муді, лишалася слухати промови балакучого зуба.

Майсміщніща подія

Ішов дощ. Тато не дозволив Джуді іти до школи без парасольки, а єдиною парасолькою, яку вона знайшла, була яскраво-жовта качка, з якою вона ходила до першого класу. Джуді не відкривала дитячу парасольку, тож змогла до нитки.

– Можливо, Білий дім залитий зараз сонячним сяйвом, – подумала Джуді.

Вона почувала себе як велосипед, який лишили мокнути на дощі.

– Френк також хоче приєднатися до нас, – сказав Рокі Джуді в автобусі. – А у мене є десять доларів, тож після школи

ми можемо піти до «Віка» і купити щось справді грандіозне.

– Чи у «Віка» продається справжнє золото? – це було все, що сказала Джуді.

На уроці мови Джуді написала «пилина», у той час як пан Тодд диктував «билина». На природознавстві, коли Джесіка Фінч кидала Джуді клубок ниток, з якого вони робили велетенську павутину, вона впустила його. Джуді відкрила двері класу якраз тоді, коли повз них проходила директор школи на високих підборах. На зібранні з нагоди Тижня чищення зубів пан Зуб призначив Джуді бути діркою. На сцені. Перед усією школою.

Джуді весь час думала про те, що Стінк у президентському палаці, де вона ніколи не бувала. Бачить справжнє золото. Чи буде він тиснути руку президентові? Чи сидітиме на золотому стільці?

– А прапорам можна говорити? – запитала вона Френка.

– Хіба що ти – прапор, який вміє говорити.

Отак-от. І як тепер жити разом зі Стінком, який побував у президентському палаці?

Дорогою додому, в автобусі, Рокі оббриз-кав Френка зі своєї чарівної монетки. Френк пирснув сміхом, обтрушуючи краплини з рукава. Джуді вдала, що їй дуже смішно.

Хоча насправді вона думала про те, що ось, можливо, саме у цю хвилину Стінк гладить президентського песика. Коли Рокі сказав: «Я вже не можу дочекатися, коли ми підемо до «Віка», – Джуді зітхнула.

Усі троє бігли майже всю дорогу до магазину, перестрибуючи залишки калюж. Рокі не зупинився, навіть щоб правильно перейти через Китай та Японію.

– Чому ми так поспішаємо? – запитала врешті Джуді.

– Я хочу дещо купити, – відповів Рокі. – Але та річ лишилася в одному екземплярі, тож я хочу бути впевненим, що вона дістанеться саме мені.

Коли вони зайшли до «Віка», Рокі одразу пішов до прилавка.

– Он там, – показав Рокі. – Одна все ще є.

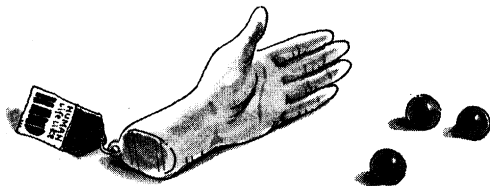
Джуді стала навшпиньки, щоб роздивитися, що ж там у коробці на прилавку. На дні пакунка лежала... рука. Людська рука! Джуді ледь не закричала. Френк також ледь не закричав. Потім вони зрозуміли, що вона з гуми.

– Ну, як вам? – запитав Рокі.

– Грандіозно! – вигукнула Джуді.

– В яблучко! – озвався й Френк. – Так схожа на справжню! Нігті на пальцях і все таке.

Рокі купив руку і три кульки з феєрверками.

– Що ти будеш робити з цією рукою? – запитав Френк.

– Не знаю, – відповів Рокі. – Просто вона мені сподобалася.

Коли вони добралися до Рокі додому, Джуді спробувала попрацювати над колажем. Та у неї був не той настрій, щоб думати про **НАЙСМІШНІШУ ПОДІЮ**. Здавалося, ніби всі смішні й веселі події, що відбувалися з нею, вивітрилися з голови, проклали собі стежинку, як мурашки з пікніка.

Рокі показав Джуді та Френкові свій завершений колаж.

– Це Томас Джефферсон, третій президент США, який визирає з вікна мого

будинку, – ДЕ Я ЖИВУ. Я вирізав портрет з іграшкових грошей.

– Гарна ідея! – схвалив Френк. – Одразу зрозуміло, що це – вулиця Томаса Джефферсона.

– Цей шматок бинта – від пов'язки, яка підтримувала мою руку, коли я її зламав, – НАЙГІРША ПОДІЯ У МОЄМУ ЖИТТІ... А це – жук-довгоносик – на позначення таємного Ж. Д. Клубу, членом якого я є, – продовжував Рокі, зиркнувши на Джуді.

– А що це за клуб з довгоносиками?

– Якщо я розповім тобі, він уже не буде таємним.

– А це хто? – запитав Френк у Рокі, показуючи на ящірку.

– Гудіні, МОЯ УЛЮБЛЕНА ТВАРИНКА.

– А хто цей хлопець, що проходить крізь цегляну стіну? – знову запитав Френк.

– Це моя улюблена частина. Мама зробила копію фотографії фокусника Гаррі Гудіні з бібліотечної книжки.

Джуді торкнулася голівки часнику.

– Ти відлякуєш вампірів чи що?

– Це нагадування про те, як я колись помилково з'їв цілу голівку часнику. **НАЙСМІШНІША ПОДІЯ У МОЄМУ ЖИТТІ** – від мене цілий тиждень смерділо, як від скунса.

– Як від Щелеп, коли мухоловка з'їла той фарш! – згадав Френк.

– Як від Стінка, коли він скидає свої смердючі черевики, – сказала Джуді.

– Це ти? – запитав Френк.

– Це я у чарівному капелюсі, показую фокус зі зникненням акваріума.

– Погано, що ти не можеш утнути такого зі Стінком, – зітхнула Джуді.

– Погано, що я вже закінчив, – сказав Рокі. – Було б прикольно почепити на мій колаж гумову руку.

І тоді це сталося. Ідея. Найвеселіша з усіх можливих веселощів. Вона залетіла у голову Джуді й приземлилася, як космічний корабель, тобто так, як роблять усі гарні ідеї.

– Рокі! Ти – геній! Ходімо до мене додому, – сказала Джуді. – І захопи руку.

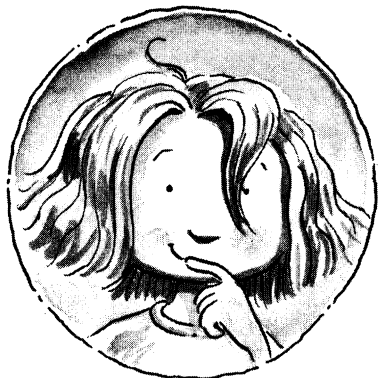
– А ти не геній, – озвався Рокі. – У тебе вдома нікого немає. У нас можуть бути проблеми.

– Точно! – вигукнула Джуді. – Пішли. Я знаю, де захований ключ.

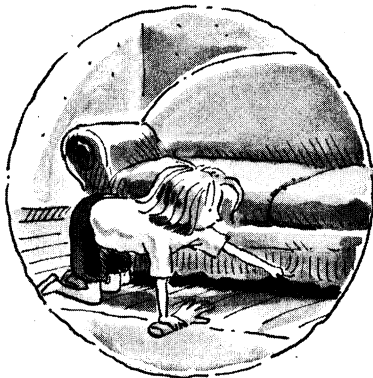
– Ти щось забула? – запитав Френк.

– Так, – відповіла Джуді. – Забула розіграти Стінка.

Зайшовши всередину, Джуді стала бігати по всьому будинку, шукаючи, де б покласти руку, щоб Стінк її напевне знайшов. Диван? Акваріум Жабуна? Холодильник? Під подушку?

Де?

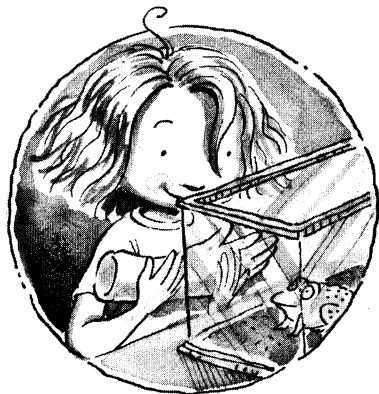
Тут?

Чи ось тут?

Гмм...

Чи тут?

Може, тут?

Я знаю!

Судово!

Туалет!

Джуді підняла сидіння в туалеті, затиснула гумову руку між унітазом та сидінням так, щоб визирали пальці.

– Виглядає дуже правдоподібно, – запевнив Рокі.

– Це провчить нашого президента, – сказала Джуді. – Будьте певні.

Повернувшись до Рокі, друзі розтягнулися на ліжку, дивлячись у вікно. Щоразу, як вулицею Томаса Джефферсона проїжджала машина, вони кричали:

– Це вони!

Нарешті Джуді справді побачила блакитне татове авто.

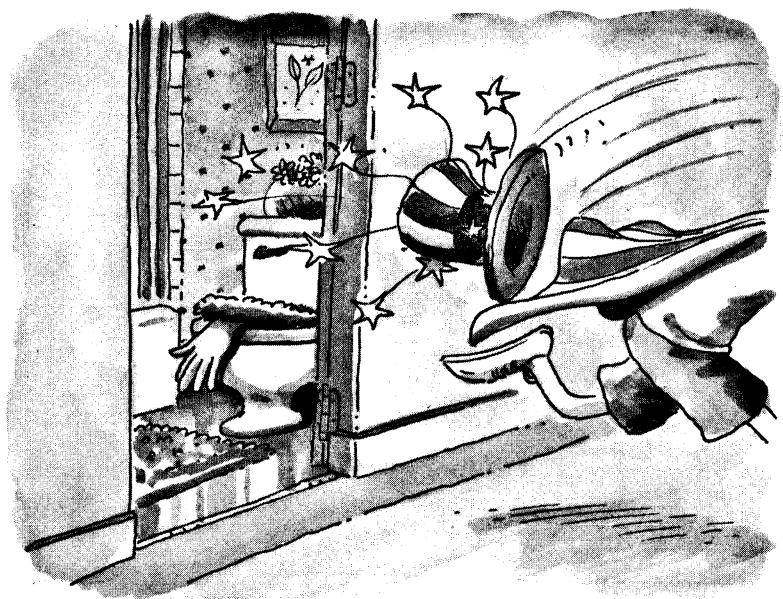
– Біжимо! – гукнула вона. – Вони заїжджають у двір!

Стінок так захоплено розповідав Джуді, Рокі та Френкові про Білий дім, що Аляска та Гаваї впали з капелюха.

«Чому він не йде в туалет?» – думала Джуді.

– Усередині президентського палацу є кінотеатр – присягаюся! І кімната з секретними

дверима. Не брешу. Навіть годинник, який каже, коли треба до туалету.

– Грандіозно! – вигукнула Джуді. – Тобі також потрібен такий.

– Йди в туалет, Стінку, – бурмотіла Джуді собі під ніс.

Він ніби почув її і припинив оповідь. Притримуючи капелюха, він пішов до

туалету і зачинив за собою двері. Клацнула заціпка.

Мама з татом розпитували Джуді про зібрання пана Зуба, та її вуха були настроєні на хвилю туалету.

– Аааааааа! – закричав Стінк.

Він вискочив з туалету, капелюх упав на підлогу, зірки повідлітали.

– Гей! Тату! Мамо! У туалеті хтось є!

Джуді Муді, Рокі та Френк Перл покотилися зі сміху.

Колаж «Про мене»

Наступного дня після школи Стінк спостерігав за тим, як Джуді закінчує свій колаж.

– Майже готовий, – сказала Джуді. – Це на завтра.

– У тебе ще лишилася біла пляма – ось тут, біля малюнка зі Щелепами, – показав Стінк.

Джуді охайно приклеїла на порожнє місце руку ляльки зі своєї колекції.

– Вже ні, – сказала вона.

– Рука? Вона символізує той твій жарт? – запитав Стінк.

– Так. НАЙСМІШНІША ПОДІЯ У МОЄМУ ЖИТТІ, – відповіла Джуді, посміхаючись.

– Ти хочеш сказати, що розповіси всьому класу, що я думав, ніби хтось є у нашому туалеті?

– Стінку, ти станеш знаменитим.

– А ти можеш змінити моє ім'я чи щось таке? – запитав Стінк.

– Чи щось таке, – сказала Джуді.

Коли Джуді прокинулася наступного ранку, знову йшов дощ. Щось підказувало їй, що не варто чекати від п'ятниці доброго гумору.

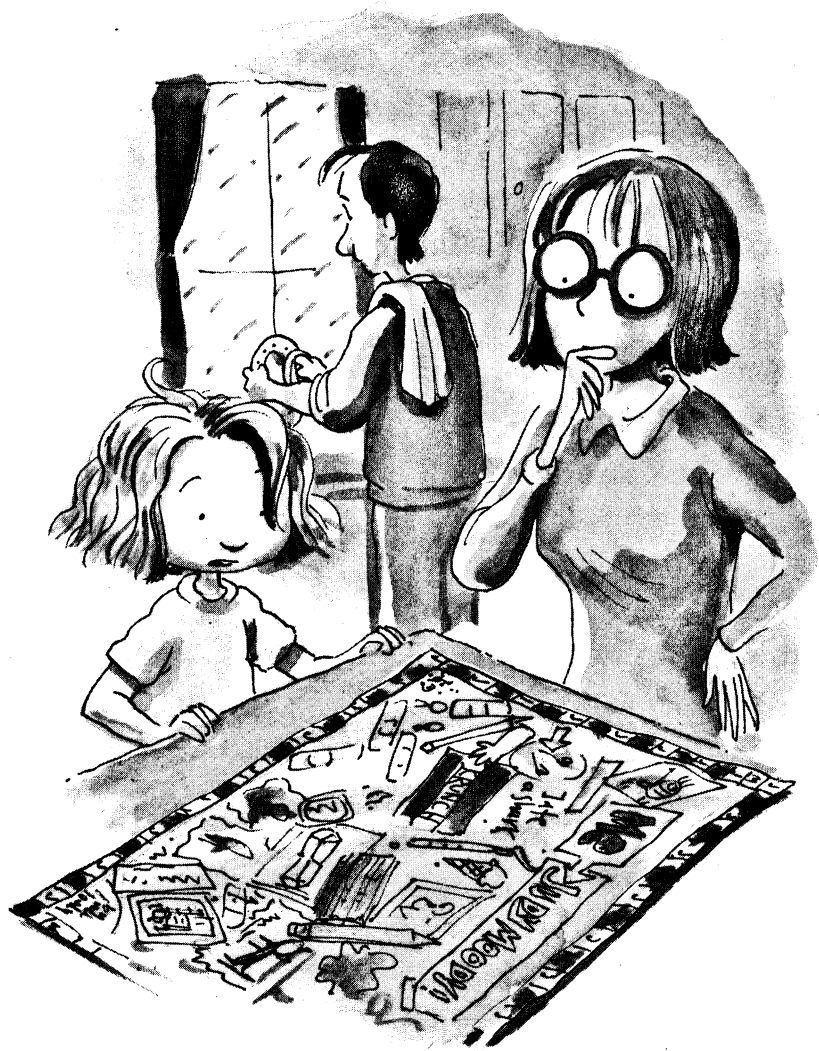
– Поклади свій колаж у пакет для сміття, тоді він не намочиться, – запропонував тато, побачивши, що Джуді принесла його зі своєї кімнати.

– Тату, я не понесу свій колаж у сміттєвому пакеті.

– Чому ні?

– Ван Гог клав «Зоряну ніч» у сміттєвий пакет?

– Думаю, ти не переконаєш Джуді, – приєдналася до розмови мама.

– Сміттєвих пакетів на той час ще не придумали, – не здавався тато. – Якби у Ван Гога були сміттєві пакети, він був би настільки мудрим, що скористався б ними.

– Дорогенька, чому б тобі не поїхати автобусом, а тато занесе колаж у школу після того, як відведе Стінка до стоматолога? – запитала мама. – Стінк сьогодні бере до школи Жабуна, тож тато у будь-якому разі завезе його.

– Я хочу сама віднести колаж до школи. Так я точно знатиму, що з ним нічого не трапиться.

– А що з ним може трапитися? – запитала мама.

– Може початися торнадо, – підключився до розмови Стінк. – І вітер може вирвати його у тебе з рук, і він летітиме над автобусом.

– Ги-ги-ги, – озвалася Джуді.

– Ти й так береш зі собою купу речей, – нагадав їй тато.

Джуді спакувала собі обід, татів білий халат, тож вона може вдягнутися, як лікар,

коли розповідатиме про свій колаж, Майю-Краще-Почувайю, лікарську валізку, а також жменю смужок лейкопластиру.

– Добре, – нарешті погодилася вона. – Тільки не помни нічого, не намочи, не забудь, що колаж має бути в школі до одинадцятої години, і не дозволяй Стінкові торкатися його.

Вона обпекла брата своїм найпекучішим поглядом.

– Ми будемо обережні, – сказав тато.

Джуді поїхала на автобусі разом із Рокі, який відпрацьовував свій фокус і всоте оббризкав її водою зі своєї чарівної монетки.

– Ну добре, у тебе гарно виходить! – сказала Джуді, витираючи краплі води з обличчя. Рокі засміявся.

Увесь ранок Джуді уявляла жахливі речі, які могли трапитися з її колажем. А раптом він упав у калюжу, коли тато відкривав дверцята автівки? А раптом Жабун виліз зі Стінкової кишені і надзюрив на колаж? А раптом почався ураган, як і казав Стінк?

Уже одинадцята, а колажу все ще немає.
Ніяких ознак Стінка. Чи тата.

Джуді майже не слухала, що однокласники розповідали про свої колажі. Її погляд був прикутий до дверей класу.

– Джуді, хочеш бути наступною? – перелякав її запитанням пан Тодд.

– Я б хотіла останньою розповідати про свій колаж, – відповіла Джуді.

– Френк?

– Я б також хотів бути останнім, – відгукнувся Френк. – Після Джуді.

Джуді подивилася на парту Френка.

– Де твій колаж? – запитала вона.

– Я не приніс його. Тобто я його не закінчив. У мене досі немає КЛУБУ, – прошепотів Френк. – А де твій?

– Мій брат мав принести його, – сказала Джуді.

Вона знову глянула на двері. Там був Стінк! Він активно жестикулював, закликаючи її вийти в коридор.

Стінк був блідий.

– Що не так? – запитала Джуді.

– Якщо я скажу тобі, – сказав Стінк, – ти будеш не в гуморі.

– Де він? – запитала Джуді. – Ти впустив мій колаж у калюжу? Жабун надзюрив на нього?

– Ні, – відповів Стінк. – Не вгадала.

– Де він? – знову запитала Джуді.

– Тато у чоловічому туалеті. Сушить його.

Джуді побігла до чоловічого туалету, штовхнула двері й зайшла. Скрізь валялися пожмакані паперові рушники.

– Тату!

– Джуді!

– Колаж зіпсовано? Дай я подивлюся!

Тато простягнув їй колаж. У самісінькому центрі була фіолетова пляма розміром з млинець. Не з колекційну монету чи щось на зразок того, ні. Якраз посередині її колажу розплився фіолетовим озером велетенський трикутник.

– Що сталося? – закричала Джуді.

– Я пив сік з пакетика, – сказав Стінк, стоячи позаду неї біля дверей, – і торкнувся трубочкою цієї штуки... Вибач!

– Стінку! Ти зіпсував його! Тату! Як ти міг дозволити йому пити сік у машині?

– Дивися, усе не так погано, – сказав тато. – Виглядає так, ніби пляма тут мала бути. Я поговорю з паном Тоддом. Може, він дозволить перенести здачу колажу, і ми переробимо його на вихідних. Якось прикриємо пляму...

– Може, нам вдасться стерти її, – вставив свої п'ять копійок Стінк, – за допомогою велетенської гумки.

– Дай я подивлюся.

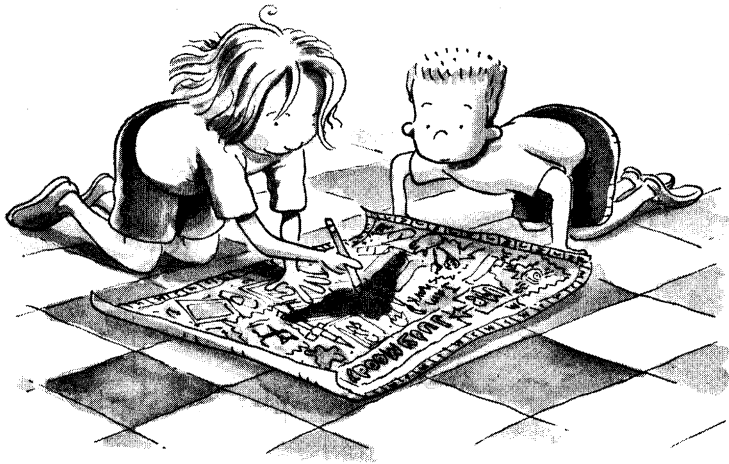
Джуді взяла колаж. Навіть із фіолетовою плямою вона все ще могла побачити тропічні ліси з лікарем Джуді Муді у самісінькому центрі. Не відклеїлася також жодна смужка лейкопластиру.

– Не переймайтеся, – сказала Джуді.

– Не перейматися? – повторив тато.

– Усе добре, – сказала Джуді. – Принаймні він не літав над автобусом, гнаний торнадо.

– Усе добре? – перепитав Стінк. – Ти хочеш сказати, що не збираєшся запхати мені в ліжко гумову руку чи ще щось?

– Ні, – відповіла Джуді.

Вона посміхнулася до свого братика:

– Але це гарна ідея.

– Слухай, сонечко. Я знаю, ти довго працювала над колажем. Ми якось тобі це відшкодуємо.

– Я знаю, що треба зробити. Стінку, дай мені свій чорний фломастер.

Вони всі разом вийшли в коридор, Стінк випорпав фломастер із рюкзака. Джуді розклала колаж на підлозі і обвела чорним великий фіолетовий трикутник.

– Ти що – ку-ку? – запитав Стінк. – Тепер пляма ще помітніша.

– Це якраз те, що я хотіла, – сказала Джуді. – Тепер виглядає так, ніби вона там і мала бути.

– Я пишаюся тобою, доню! – сказав тато. – Тим, що ти вмієш прикрити події перетворювати на хороші.

– А що це має бути? – запитав Стінк.

– Вірджинія, – відповіла Джуді. – Штат Покахонтас і Томаса Джефферсона. Штат, ДЕ Я ЖИВУ.

Лейкопластир та морозиво

Коли Джуді повернулася в клас, вона вдягнула свій лікарський халат, вийшла до дошки і високо підняла свій колаж «Про мене». Вона стояла з гордо піднятою головою – так, ніби її братик не зіпсував її шедевру своїм соком. Вона старалася поводитися як людина, яка збирається стати лікарем і змінити світ на краще. Як людина, якій добрий гумор допомагає переживати неприємні події і перетворювати їх на хороші.

Джуді розповіла про себе і свою сім'ю. Про те, як Стінк продавав метеоритний пил –

саме тому його уособлює жменя грязюки. Вона провела пальцем по контуру Вірджинії, щоб показати, де вона живе. Розповіла про Рокі, свого найкращого друга, і Френка, свого нового друга. Вона прикріпила у куточку кришечку від баночки з клейстером і пояснила класу, що Френк їв клейстер лише раз, бо побився об заклад.

– А то Щелепи? – запитав Бред. – Та штука, що їсть жуків?

– Так, – відповіла Джуді. – Хоча у мене є кішка, Щелепи – моя улюблениця. Коли я виросту і стану лікарем, хочу поїхати у тропічні ліси – досліджувати рідкісні рослини і шукати ліки від усіляких бридких хвороб.

Джуді показала на столик для піци, подарований паном Тоддом, а також інші речі, які вона колекціонує, бо це її ЗАХОПЛЕННЯ. Вона повідала класу, що є членом Ж. Д. Клубу, але не може розповісти, як це розшифрується.

– Це фотографія Стінка перед Білим домом, яку зробили батьки.

І Джуді пояснила, чому ця поїздка була **НАЙГІРШОЮ ПОДІЄЮ У ЇЇ ЖИТТІ**. Найбільше всім сподобалася та частина колажу, де до вирізаного з журналу унітазу була приклеєна рука ляльки. Тож Джуді розповіла всім про те, як найгірша подія перетворилася на **НАЙСМІШНІШУ ПОДІЮ У ЇЇ ЖИТТІ**.

– У вас є запитання? – звернулася вона до класу.

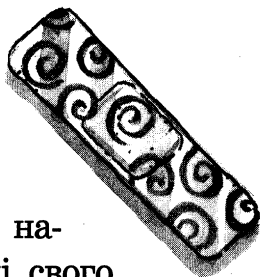
– А хто та стара пані? – запитав Френк.

Джуді розповіла про Елізабет Блеквел, першу жінку-лікаря, і показала свої вміння: зробила Рокі пов'язку на руку і забинтувала Френкове коліно. Вона витягла зі своєї валізки штучну кров, а потім показала на Майї-Краще-Почувайї, як користуватися лейкопластирем.

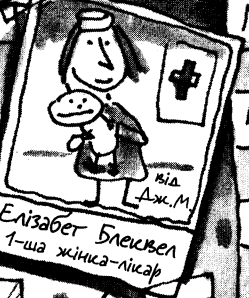
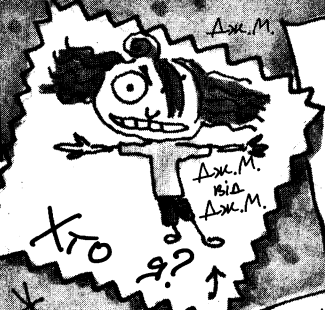
– Оце й усе. Я. Джуді Муді.

– Чудова робота, Джуді! – сказав пан Тодд. – Хтось хоче прокоментувати?

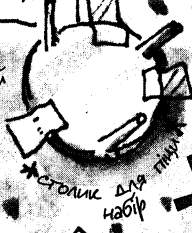
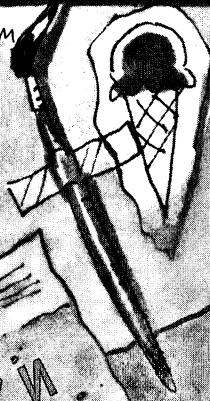
– Мені сподобалося, як ти намалювала Вірджинію посередині свого

Я ДЖУДІ МУДІ

я з'їла аїсулу

коли я виросту

Ж.Д. клуб

наймінішша подія

ГОРІШКИ

Де я живу

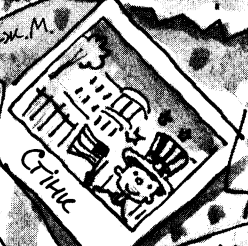
коли я виросту

ДРУЗИ

Найгірша подія

* від Джуді Муді клас гана Толда

Стінк

колажу, щоб показати, де ти живеш, – сказала Джесіка Фінч, – замість того, щоб просто приклеїти фотографію свого будинку.

– А мені найбільше сподобалися пластирі з тату, – додав Ділан. – У мене пухир. Можеш дати мені пластир?

– А у мене задирка!

– А я порізався папером!

– Мене вкусив комар!

Незабаром в усього класу були пластирі з тату.

– Джуді Муді, ти – рушій прогресу! – сказав пан Тодд.

– Я? – перепитала Джуді. – Що ви маєте на увазі?

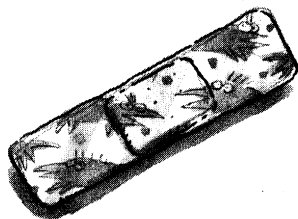
Пан Тодд засміявся.

– Я хотів сказати, що у тебе багата уява.

У цих словах повністю розчинилися залишки п'ятничного поганого гумору, перетворивши п'ятницю на дуже гарний день.

Але й це ще було не все.

Коли Джуді йшла до автобуса, на неї там чекали мама і тато, щоб забрати їх зі

Стінком на морозиво в улюблену кав'ярню «Вересклива Мімі».

– Я візьму те блакитне, «Імлу тропічних лісів», яке ви завжди їсте, – Стінк стрибав, притримуючи кишеню з жабою.

– Твоїй учительці сподобався Жабун? – запитала у брата Джуді.

– Так, але вона ледь не стала членом Клубу Жаб'ячих Дзюркунців, – відповів Стінк.

Джуді розсміялася.

– Мамо, тату! А можна Рокі та Френк підуть з нами?

– Чудова ідея, – відповіла мама.

Сидячи на терасі «Верескливої Мімі», Джуді злизувала «Імлу тропічних лісів», яка прикривала її улюблене морозиво – «Шоколадну грязюку». Джуді Муді була в найкращому гуморі.

Стінк витяг Жабуна з кишені і посадив на столик. Жабун пострибав до блакитної крапельки, яка впала з морозива Рокі.

– Жабунові подобається «Імла тропічних лісів»! – вигукнув Рокі.

– Слухай, Френку, коли ти збираєшся закінчити свій колаж? – запитала Джуді.

– Пан Тодд сказав, що я можу принести його в понеділок.

– То ти ще не завершив його? – спитав Рокі.

– У мене все ще немає ніякого КЛУБУ. У словнику пишуть, що клуб – це троє або більше людей.

Джуді подивилася на Рокі. Рокі подивився на Стінка. Стінк подивився на Джуді. І всі троє подивилися на Френка.

– Якщо ти просто зараз візьмеш в руки Жабуна, можеш стати членом клубу, – сказала Джуді.

– Справді?

– Справді, – сказали хором Джуді та Рокі.

Френк наморщив носа.

– Я не розумію.

Рокі засміявся:

– Зрозумієш.

Френк взяв Жабуна однією рукою.

– Обома руками, – сказала Джуді.

– Отак, – показав Рокі, складаючи човником долоні.

– Потримай його лише хвилинку, – сказав Стінк.

– Я все ще нічого не розумію, – бідкався Френк.

– О, повір, ти зрозумієш, – запевнили його Джуді, Рокі та Стінк.

За мить після того Френк відчув щось тепле і вогке на своїх долонях. Він скосив очі, і друзі попадали на землю від сміху.

Цю книгу надруковано на екологічно чистому книжковому папері,
що зменшує контрастність сприйняття тексту
і спеціально призначений для друку дитячих видань

Літературно-художнє видання

Меган МакДоналд

*Джуді
Муді*

Для молодшого шкільного віку

Ілюстрації Пітера Рейнолдса

Переклад з англійської Наталії Ясіновської

Головний редактор Мар'яна Савка

Літературний редактор Оксана Думанська

Технічний редактор Роман Коник

Макетування Андрій Бочко

Підписано до друку 14.05.2015. Формат 84x108/32

Папір Ramo Super. Гарнітура "Шкільна"

Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 7,56

Наклад 3000 прим. Зам. № 5-05-1410.

Видавництво **С**тарого **Л**ева

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК № 4708 від 09.04.2014 р.

Адреса для листування:

а/с 879, м. Львів, 79008

lev@starlev.com.ua, www.starlev.com.ua

Львівський офіс:

*вул. Лемківська, 15-А
тел./факс: (032) 240-47-98,
моб. тел.: (067) 502-75-12
zbut@starlev.com.ua*

Київський офіс:

*метро Лук'янівська
вул. Білоруська, 34
тел./факс: (044) 489-14-49,
моб. тел.: (067) 341-03-10*

Віддруковано ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»

вул. Енгельса, 11, м. Харків, 61012

Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011

www.globus-book.com

Джуді Муді

На вас чекає знайомство
з кумедною дівчинкою
на ім'я Джуді Муді,
у якої частенько
змінюється настрій.
Він буває хороший, поганий,
передшкільний, шкільний –
який завгодно.
З Джуді ніколи
не буде нудно!

ISBN 978-617-679-109-6

9 786176 791096 >

www.starylev.com.ua